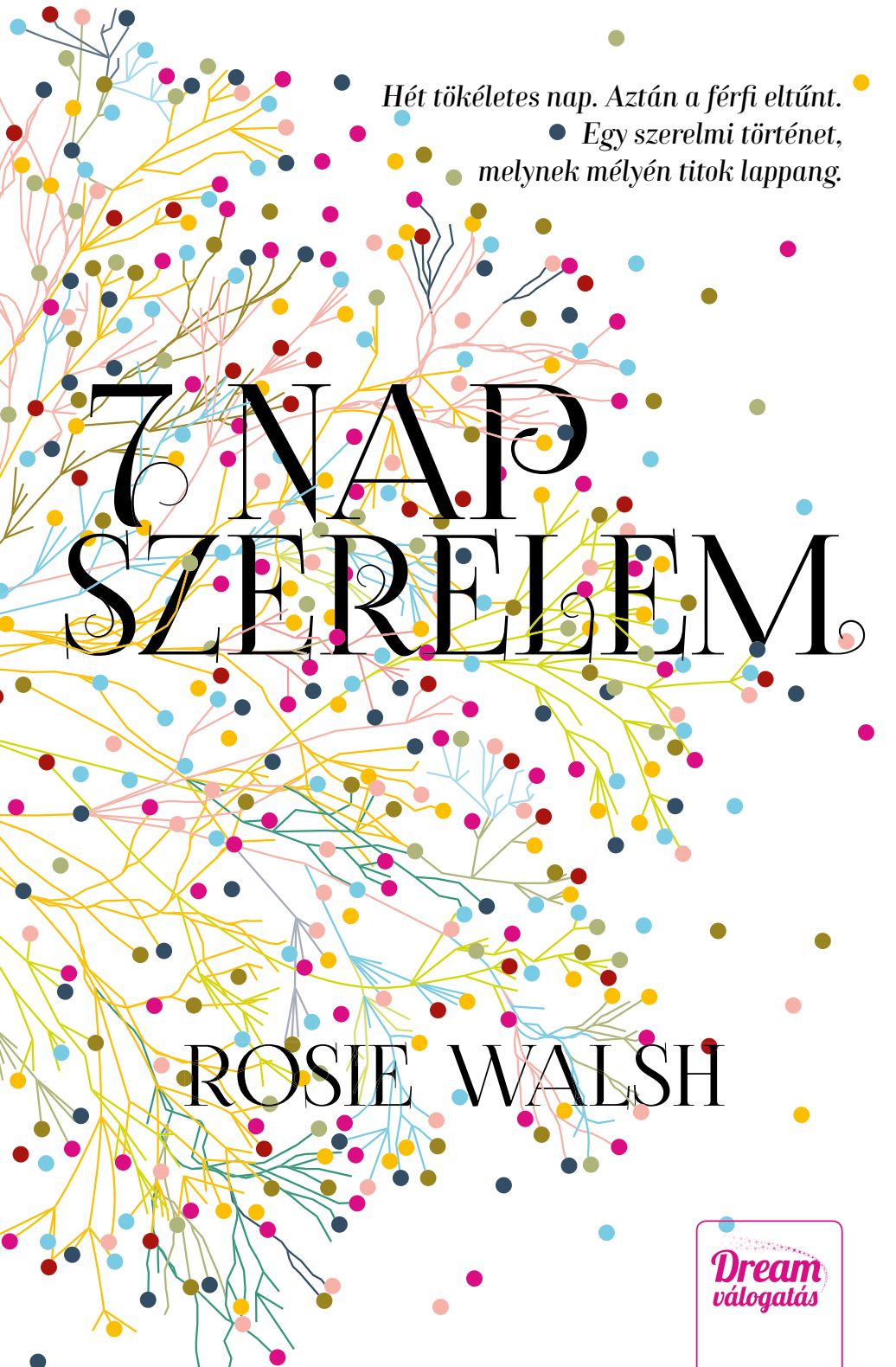

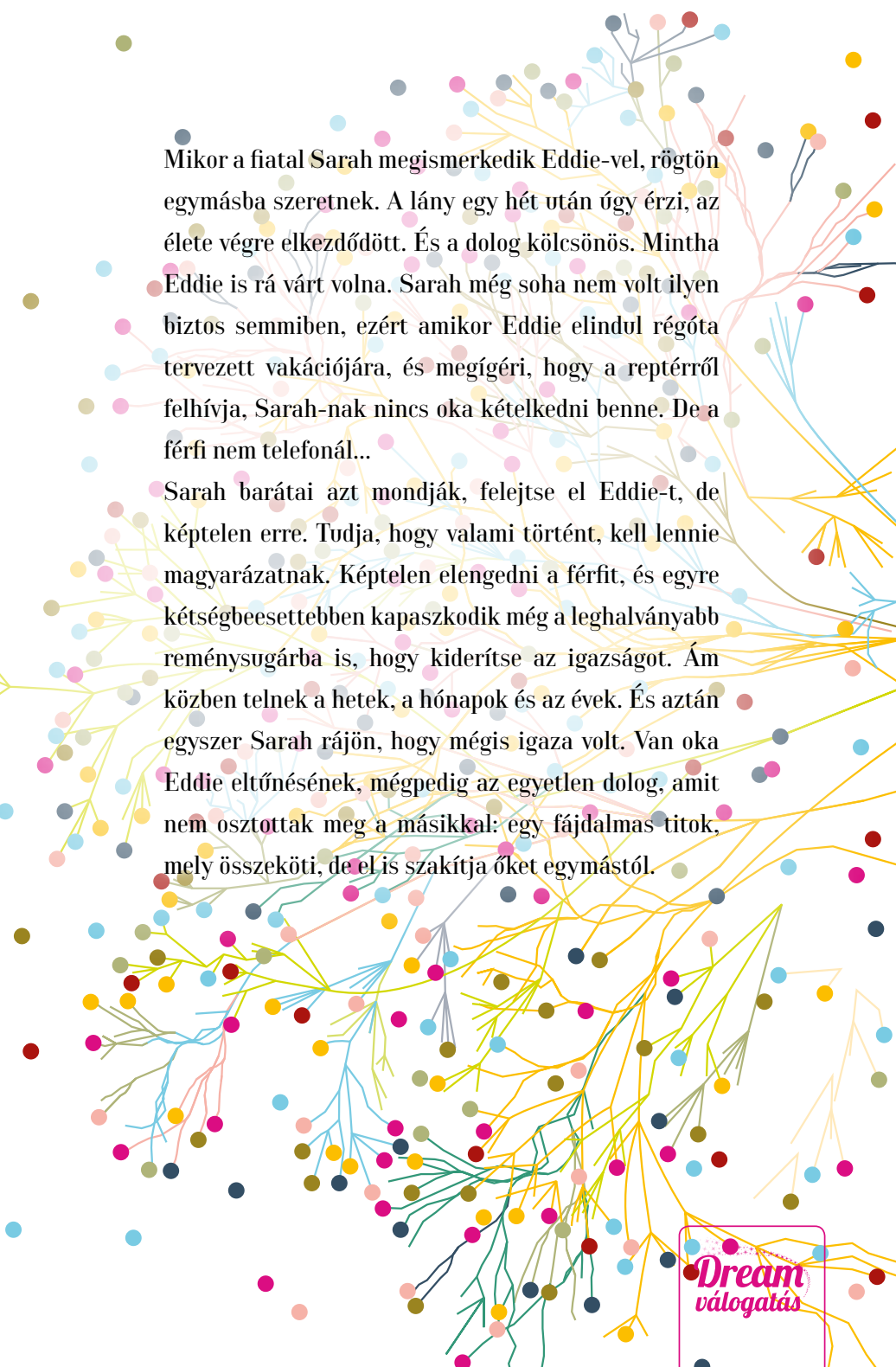
Hét tökéletes nap. Aztán a férfi eltűnt.

● *Egy szerelmi történet,
melynek mélyén titok lappang.*

7 NAP SZERELMEM

ROSIE WALSH

Dream
válogatás

Mikor a fiatal Sarah megismerkedik Eddie-vel, rögtön egymásba szeretnek. A lány egy hét után úgy érzi, az élete végre elkezdődött. És a dolog kölcsönös. Mintha Eddie is rá várt volna. Sarah még soha nem volt ilyen biztos semmiben, ezért amikor Eddie elindul régóta tervezett vakációjára, és megígéri, hogy a reptérrel felhívja, Sarah-nak nincs oka kételkedni benne. De a férfi nem telefonál...

Sarah barátai azt mondják, felejtse el Eddie-t, de képtelen erre. Tudja, hogy valami történt, kell lennie magyarázatnak. Képtelen elengedni a férfit, és egyre kétségbeesettebben kapaszkodik még a leghalványabb reménysugárba is, hogy kiderítse az igazságot. Ám közben telnek a hetek, a hónapok és az évek. És aztán egyszer Sarah rájön, hogy mégis igaza volt. Van oka Eddie eltűnésének, mégpedig az egyetlen dolog, amit nem osztottak meg a másikkal: egy fájdalmas titok, mely összeköti, de el is szakítja őket egymástól.

ROSIE WALSH

korábban dokumentumfilmek producereként dolgozott. Régebben hegedült egy zenekarban, jógázott, táncolt, futott, önkénteskedett egy analfabétákat támogató szervezetben. Odavan a főzésért, a tengerparti sétákért, valamint a színházért. Jelenleg az angliai Bristolban él a férjével és a kisfiukkal. Ez az első saját néven kiadott regénye, de Lucy Robsonként négy másik művet is írt. Bevallása szerint saját élete sokszor visszaköszön a Hét nap szerelemben.

Tudj meg többet a könyvről:

www.rosiewalsh.com

www.facebook.hu/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„A Hét nap szerelem egy bonyolult kirakós,
gyönyörűen megírt, nagyon megindító regény.
Ahogyan Rosie Walsh a sokféle szerelemről
ír, az egyszerre szívszorító és szívmengető.
Egészen a legutolsó megrendítő pillanatig
magával ragadott.”

BARNES & NOBLE

„Életében legalább egyszer talán mindenki
átéli a reménytelen szerelmet. Épp ezért áll
közel hozzánk ez a könyv. Fájó igazságokat fed
fel, hogy felnyissa az olvasói szemét.”

AMAZON

„Csodálatos! Walsh nagyon erős karaktereket
és egy igazán valószerű történetet alkotott.
Egyszerűen gyönyörű, ahogy a szerelemről és
a vágyakozásról ír.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Öröm olvasni. Megindító és átérezhető, a
szereplőkbe bele tudunk szeretni. Ott a helye
a kívánságlistádon!”

CLARE MACKINTOSH, az I Let You Go – Az

IGAZSÁG PILLANATA BESTSELLERSZERZŐJE

„Felkavaró romantikus sztori. Szexi, modern,
szívszorító és tele van zseniális fordulatokkal.”

GOODREADS

*Dream
válogatás*

7 NAP SZERELEM

ROSIE WALSH

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

Drága Te!

Pontosan tizenkilenc év telt el azóta a nappényes reggel óta, amikor mosolyogva elbúcsúztunk. Egyértelmű volt, hogy újra látjuk egymást, igaz? Csak az volt kérdés, hogy mikor. Igazából még az sem. A jövő talán olyan testetlenül lebegett előttünk, mint egy álom gömbölyű széle, de mi mindenképpen a részei voltunk. Együtt.

És mégsem így történt. Ez még ennyi év után is letaglóz.

Tizenkilenc év telt el azóta. Tizenkilenc hosszú év! És én még mindig kereslek. Örökké keresni foglak.

Gyakran akkor jelensz meg, amikor a legkevésbé számítok rád. Ma csapdába ejtett egy értelmetlen, sötét gondolat, testem összeszorult, mint egy fémököl. Aztán hirtelen ott voltál: élénk színű őszi levél cigánykerekezett egy fakó óntábla felett. Ellazultam, éreztem az élet illatát, a harmatot a lábamon, láttam a zöld számtalan árnyalatát. Megpróbáltam beléd kapaszkodni, abba az ugrándo-zó, teker-gő-ző, nevető, fürge levélbe. Megpróbáltam megfogni a kezedet, egyenesen

rád nézni, de akár az optikai illúziókban a fekete pontok, csendesen oldalra siklottál, és nem értelek el.

Soha nem fogok felhagyni a kereséssel.

MÁSODIK FEJEZET

Hetedik nap: Amikor mindketten tudtuk

A fű nyirkos lett. Nyirkos és sötét, tele ipari szennyeződéssel. Az erdő feketéllő szélétől nyújtózva reszketett a seregnyi hangyától, az óriási csigáktól és az apró, hálót szövögető pókoktól. A föld magába szívta alattunk a meleg utolsó maradékát.

Eddie mellettem feküdt és a *Star Wars* zenéjének főcímét dúdolta. Hüvelykujja az enyémet simogatta. Lassan, gyengéden, akár a lágy holdsarló előtt a felettünk elsuhanó fellegek.

– Keressünk földönkívülieket! – mondta korábban, amikor az ibolyaszínű ég bordóvá sűrűsödött. Azóta is ott voltunk.

Hallottam a távoli dombon az alagútban eltűnő utolsó vonat sóhaját, és elmosolyodtam; eszembe jutott, amikor Hannah-val gyerekkorunkban ott kempingeztünk. Egy kis mezőn, ugyanabban a kis faluban, elrejtve az akkor még kicsinek érzett világ előtt.

Hannah a nyár első jelénél könyörgött a szüleinknek, hogy állítsák fel a sátrat.

Persze – mondták. *De csak ha a kertben maradtok.*

A kertünk sík területen feküdt. A házuk előtt terült el, szinte az összes ablakból be lehetett látni. De ez Hannah-nak nem volt elég. Kalandvágya – hiába volt öt évvel fiatalabb nálam – mindig túltett az enyémen. Ő a mezőre vágott. A mező

felkapaszkodott a házunk mögötti meredek dombon, a tetején csupán annyi egyenletes talaj volt, hogy egy sátor elférjen. Csak az ég látott rá. Megkeményedett tehéntrágyakupacok pettyezték, és olyan magasan helyezkedett el, hogy szinte lehetett nézni a kéményünkre.

A szüleink nem túlságosan lelkesednek a mezőért.

– De teljesen biztonságban leszek – erősködött Hannah parancsolgató, vékony hangján. (Mennyire hiányzott ez a hang!)

– Alex velem lesz. – Hannah legjobb barátnője legtöbbször náluk volt. – És Sarah is. Ő megvédhet minket, ha felbukkanna egy gyilkos.

Mintha izmos férfi lettem volna megbízható jobb horoggal.

– És ha kempingezni megyünk, nem kell nekünk vacsorát csinálnod. *Sem* reggelit...

Hannah olyan volt, mint egy kis buldózer – sosem fogyott ki az ellenérvekből –, és a szüleink végül úgyis beadták a derekukat. Először ők is velünk táboroztak a mezőn, de végül – miközben én végigküzdöttem magam a tinédzserkor kusza dzsungelén –, megengedték, hogy Hannah és Alex egyedül aludjanak odafönt, ha csatlakozom testőrként.

Feküdtünk apu nagy, öreg sátrában – rozoga holmi volt narancssárga sátorvászonból, olyan, mint egy kis bungaló – és hallgattuk a fűből beszűrődő hangok szimfóniáját. Gyakran még sokáig ébren maradtam, miután a kishúgom és a barátnője álomba szenderültek, és azon tűnődtem, milyen védelmet is nyújthatnék, ha valaki tényleg ránk törne. Az, hogy meg kell védenem Hannah-t – nemcsak a sátorozásnál, hanem mindig – olvadt kőként ülte meg a gyomrom, akár egy kitörni készülő vulkán. Tényleg, mégis mit csinálnék? Karatézzam le a tini csuklómmal? Szúrjam le egy mályvacukornyárrsal?

Gyakran tétovázó, nem teljesen biztos magában – írta rólam az egyik volt tanárom egy jelentésben.

– Hát, ez aztán átkozottul hasznos! – jelentette ki anyu azon a hangon, amivel általában apánkat szokta letorkolni. – Ne is törődj vele, Sarah! Legyél olyan bizonytalan, amennyire csak akarsz! A tiniéveid arra valók.

Végül a védelmezés és a tehetetlenség belső küzdelmétől kimerülten elaludtam, majd korán keltem, hogy összeszedjem a hozzávalókat, bármilyen undorító ételkombinációt csomagolt is Hannah és Alex a hírhedt „reggeli szendvicsükhöz”.

A mellkasomra tettem a kezem, hagytam, hogy elhalványodjon az emlék. Ez most nem a szomorúság ideje, ez a most estéje. Eddie-é és az enyém, és a nagy, még mindig növekvő kapocsé kettőnk között.

Az éjszakai erdei tisztás hangjaira figyeltem. Gerinctelen állatok zizegése, emlősök mocorgása. A mozgó levelek zöld suttogása, Eddie lélegzetének zavartalan hullámlása. Hallgattam egyenletes szívverését a pulcsiján át, és csodáltam a határozottságát.

– Több is kiderül majd – mondogatta apám mindig az emberekről. – Figyelj és várj, Sarah! – De egy hete figyeltem ezt a férfit, és semmilyen nyugtalanságot nem éreztem. Sok szempontból arra az énemre emlékeztetett, amilyené a munkámhoz edzettem magam: nyugodt, racionális, nem zavartatja magát a nonprofit szektor változó áramlataitól. Én ezt éveken át gyakoroltam, de úgy tűnt, Eddie egyszerűen csak ilyen.

Azon töprengtem, vajon hallja-e a szívemben száguldó izgalmat. Néhány nappal ezelőtt szakítottam, közeledett a válságom, közeledtem a negyvenhez. Aztán ez. Ő.

– Ó! Egy borz – szólaltam meg, amikor egy alacsony alak mászott el látóterem sötétlő szélén. – Vajon Cedric az?

– Cedric?

– Igen. Bár valószínűleg nem ő az. Meddig élnek a borzok?

– Azt hiszem, tíz évig. – Eddie mosolygott, hallottam a hangján.

– Hát, akkor biztosan nem Cedric az. De lehet, hogy a fia. Vagy talán az unokája. – Elhallgattam. – Szerettük Cedricet.

Nevetésének rezgése Eddie testén át az enyémbe vándorolt.

– Ki az a mi?

– Én és a kishúgom. Régen a közelben kempingeztünk.

Az oldalára gördült, az arca közel került hozzám, és látni véltem a szemében az enyémet.

– Cedric, a borz. Én... te – mondta csendesesen. Ujjával végigsimított a homlokomon. – Kedvellek. Kedvelem ezt kettőnk között. Ami azt illeti, nagyon kedvelem kettőnket.

Mosolyogtam. Egyenesen a kedves, őszinte szemébe. Azokra a nevetőránccokra az álla markáns élénél. Megfogtam a kezét, és megcsókoltam az ujjbegyeit; durvák voltak, és szálkák foltozták a famunkával töltött két évtized után. Máris úgy éreztem, mintha évek óta ismerném. Egész életemben. Úgy éreztem, mintha valaki összepárosított volna minket, talán a születésünknel, és addig ösztökélt, hangolt össze, tervezett és mesterkedett, míg végre találkoztunk, hat nappal ezelőtt.

– Nagyon giccses gondolataim támadtak – árultam el hosszú hallgatás után.

– Nekem is. – Felsóhajtott. – Mintha a múlt héten végig sodró hegedűzene szólt volna a háttérben.

Felnevettem, ő pedig megcsókolta az orromat, és azon töprengtem, hogyan lehetséges, hogy az ember heteket, hónapokat – sőt éveket – tölt ügyelgéssel, és igazából semmi sem változik; aztán csupán néhány óra leforgása alatt élete forgatókönyve teljesen átíródik. Ha aznap később indulok el, és rögtön felszállok a buszra, sosem találkozom vele, és a bizonyosság ezen új érzése nem lenne más, mint az elmulasztott lehetőségek meg nem hallott suttogása és rossz időzítés.

– Mesélj még magadról! – kérte Eddie. – Még mindig nem tudok eleget. Mindent tudni akarok. Sarah Evelyn Mackey

teljes hosszúságú, cenzúrázatlan, egész élettörténetét, beleértve a rossz részeket is.

Visszatartottam a lélegzetemet.

Nem mintha nem tudtam volna, hogy ez valamikor bekövetkezik; csak még nem döntöttem el, mit teszek, ha eljön. *Sarah Evelyn Mackey teljes hosszúságú, cenzúrázatlan, egész élettörténete, beleértve a rossz részeket is.* Elviselné, valószínűleg. Ennek a férfinak páncélja volt, csendes ereje, amiről egy régi tengerparti védőgát jut eszembe, vagy talán egy tölgyfa.

Kezével végigsimított a csípőm és a bordáim közötti kanyarulatán.

– Tetszik ez a domborulat – jelentette ki.

Egy férfira, aki ilyen jól érzi magát a bőrében, valószínűleg bármilyen titkot rá lehet bízni, bármilyen igazságot, és megőrizné anélkül, hogy benne nagyobb kárt okozna.

Persze, elmondhatnám neki.

– Támadt egy ötletem – szólalok meg. – Kempingezzünk itt ma éjjel! Tegyük úgy, mintha még fiatalok lennénk! Tüzet rakhatnánk, kolbászt süthetnénk, történeteket mesélhetnénk. Már ha van egy sátrad. Olyan férfinak tűnsz, akinek van sátra.

– Olyan férfi vagyok, akinek van sátra – erősítette meg.

– Szuper! Na, akkor vágjunk bele, és elmesélek mindent. Én... – Átgördültem, és belebámultam az éjszakába. Az erdő szélén tompán ragyogott a vadgesztenye utolsó gyertyavirágzata. Egy boglárka ringott a sötétben az arcunk mellett. Olyan okokból, amiket sosem méltóztatott közölni, Hannah mindig is utálta a boglárkákat.

Valami emelkedett a mellkasomban.

– Csak olyan jó idekint lenni. Annyi emléket idéz.

– Oké – mosolygott Eddie. – Akkor kempingezzünk. De először gyere ide, kérlek!

Szájon csókolt, és a világ egy időre elnémult, mintha valaki egyszerűen csak megnyomott volna egy gombot, vagy elfordított volna egy kapcsolót.

– Nem akarom, hogy holnap legyen az utolsó napunk – mondta, miután befejeztük a csókolózást. Szorosabban fonta körém a karját, és éreztem mellkasa és a hasa felvillanyozó melegét, rövidre nyírt haja csiklandozását a kezem alatt.

Arra gondoltam, miközben magamba szívtam bőre tiszta, homokos illatát, hogy az efféle közelség milyen távoli emlékévé vált már. Amikor Reubennel nyugovóra tértünk, úgy aludtunk az ágyunk két oldalán, akár két könyvtámasz, közöttünk az érintetlen lepedő a kudarcunk előtt tisztelgett.

– Míg a matrac el nem választ – mondtam egyik este, de Reuben nem nevetett.

Eddie elhúzódott, hogy láthassam az arcát.

– Én... Figyelj, azon gondolkodtam, nem kellene-e mindkettőnknek lemondani a terveit. Nekem a vakációm, neked a londoni utadat. Hogy még egy hétig hentereghessünk a fűben.

Föltámaszkodtam a könyökömre. *Jobban szeretném, mint azt valaha sejtened* – gondoltam. *Tizenhét évig voltam házas, és közben egyszer sem éreztem azt, amit veled.*

– Még egy ilyen hét tökéletes lenne – válaszoltam. – De nem mondhatod le a vakációd! Itt leszek, amikor visszaérsz.

– De nem itt leszel, hanem Londonban.

– Most duzzogsz?

– Igen. – Megcsókolta a kulcscsontomat.

– Fejezd be! Nem sokkal azután, hogy hazaérsz, újra itt leszek Gloucestershire-ben.

Nem engesztelődött ki.

– Ha abbahagyod a duzzogást, még az is lehet, hogy ki megyek eléd a reptérre – tettem hozzá. – Vihetnék névtáblát és a gyorsparkolóban lenne a kocsí.

Ezt egy pillanatilag fontolgatta.

– Az nagyon kedves lenne. Tényleg nagyon kedves.

– Rendben.

– És... – elhallgatott, egy pillanatra elbizonytalanodott –, és tudom, hogy talán kicsit korai, de miután elmesélted életed

történetét, én pedig sütöttem kolbászt, ami vagy ehető lesz, vagy nem, szeretném, ha komolyan megvitatnánk azt a tényt, hogy te Kaliforniában élsz, én pedig Angliában. Ez a látogatás túl rövid.

– Tudom.

Eddie a sötét fűszálakat ráncigálta.

– Amikor hazaérek a nyaralásból, lesz... Mennyi is, egy hetünk együtt? Mielőtt vissza kell menned az Államokba?

Bólintottam. Ez volt az egyetlen sötét felhő az együtt töltött hetünk egén; az elkerülhetetlen elválás.

– Hát akkor, azt hiszem, muszáj lesz... Nem is tudom. Csinálni valamit. Elhatározni valamit. Ezt egyszerűen nem hagyhatom veszni. Nem élhetek abban a tudatban, hogy ott vagy valahol a világban, és én nem vagyok veled. Szerintem ki kell találnunk valamit, hogy ez működjön.

– Igen – felelem csendesén. – Szerintem is. – A pulcsija ujjába csúsztottam a kezem. – Én is ezt gondolom, de inamba szállt a bátorságom, valahányszor szóba akartam hozni a dolgot.

– Tényleg? – A hangja megtelt reményteli nevetéssel, és rájöttem, hogy szüksége volt némi bátorságra ahhoz, hogy belekezdjen ebbe a beszélgetésbe. – Sarah, te vagy az egyik legmagabiztosabb nő, akivel találkoztam.

– Mmmm.

– De tényleg. Többek közt ezt kedvelem benned. Ezt és sok mást. Nagyon sok mindent kedvelek benned.

Hosszú évek teltek el azóta, hogy elkezdtem úgy magamra aggatni a magabiztosságot, mint a táblát egy boltra. De hiába jött most már természetesen – hiába adtam elő orvosi konferenciákon a világ minden táján, adtam interjúkat híradós stábnak és hiába irányítottam egy csapatot –, zavarba jöttem, ha az emberek megjegyzést tettek erre. Nyugtalan voltam, talán védtelen, akár egy hegyen vihar idején.

Aztán Eddie megcsókolt, és éreztem, hogy az egész szertefoszlik. A múlt szomorúsága, a jövő bizonytalansága. Ennek kell ezután történnie. *Ennek.*

HARMADIK FEJEZET

Tizenöt nappal később

Valami szörnyűség történt vele.

– Például micsoda?

– Például meghalt. Talán azt azért nem. Bár miért is ne?

A nagyanyám negyvennégy évesen holtan esett össze.

Jo hátrafordult az első ülésről.

– Sarah.

Kerültem a tekintetét.

Ezért inkább Tommyra nézett, aki nyugatra tartott velünk az M4-esen.

– Hallottad ezt? – kérdezte.

Tommy nem válaszolt. Az álla megfeszült, halántékának sápadt bőre lüktetett, mintha lenne odabent valaki, aki ki akar törni.

Jónak és nekem nem kellett volna elkísérniünk – jutott újra eszembe. Meggyőztük egymást, hogy Tommynak szüksége lesz majd a két legrégebbi barátja támogatására. Végtére is az ember nem gyakran áll szemtől szembe az iskolai zaklatójával, miközben a sajtó fényképezi. De minden egyes megtett komor, esőáztatta kilométer után egyre világosabbá vált, hogy csak növeljük a nyugtalanságát.

Ma arra volt szüksége, hogy nyugodtan eljåtssza a magabiztosságot anélkül, hogy azok figyelnék, akik a legjobban ismerik. Hogy úgy tehessen, mintha ez az egész lejárt lemez len-

ne. Nézzék, sikeres sportterapeuta lettem, aki elhozta a programját a régi iskolájába! Nézzék, milyen boldog vagyok, hogy együtt dolgozhatok a testnevelő munkaközösség vezetőjével! Pont azzal az emberrel, aki gyomorszájon vágott és nevetett, amikor én arcomat a fűbe temetve sírtam.

Hogy még rosszabb legyen a helyzet, Jo hétéves kislány, Rudi ott ült mellettem a hátsó ülésen. Az apjának állásinterjúja volt, így Jónak nem maradt ideje békisített találni. A kisfiú nagy érdeklődéssel hallgatta a beszélgetésünket Eddie eltűnéséről.

– Szóval, Sarah azt hiszi, hogy a barátja meghalt, anyu pedig dühös – vélekedett Rudi. Olyan korszakban volt, amikor a kínos felnőtt beszélgetéseket szép egysorosba sűrítette össze, és nagyon jól ment neki.

– Nem a barátja – közli Jo. – Hét napot töltöttek együtt.

Az autóban újra csend lett.

– Sarah hiszi hétnapos barátja lenni halott – folytatta Rudi az orosz hangján. Az új barátja a suliban, Aleksandr, nemrég érkezett Londonba valahonnan az ukrán határ közeléből. – Megölte titkosszolgálat. Anya nem érteni egyet. Anya haragszik Sarah.

– Nem haragszom – közölte Jo dühösen. – Csak aggódom.

Rudi megfontolta ezt, majd így szólt:

– Azt hiszem, te mondani hazugság.

Jo ezt nem tagadhatta, úgyhogy hallgatott. Nem akartam magamra haragítani Jót, ezért én is csendben maradtam. Tommy két órája nem szólalt meg, úgyhogy ő is hallgatott. Rudi már nem figyelt, és visszatért a játékhoz az iPadjén. A felnőttek érthetetlenek voltak, tele értelmetlen problémákkal.

Néztem, ahogy elpusztít egy káposztának látszó valamit, és hirtelen gyötrő vágy fogott el; vágytam az ártatlanságára és hétéves világlátására. Elképzeltem Rudi világát, ahol a mobiltelefonok inkább játékállomások, nem a pszichológiai kínzás

eszközei, és az anyja szeretete olyan egyértelmű, mint a szívverés.

Ha volt is bármi értelme a felnőtté válásnak, azt aznap nem láttam. Ki ne gyilkolászna inkább káposztákat, és beszélné orosz akcentussal? Ki ne szeretné, hogy megcsinálják a reggelijét, és kiválasszák, mit vegyen fel? Főleg, ha a másik alternatíva a gyöttrő kétségbeesés egy olyan férfi miatt, aki mindennek tűnt, aztán valahogy semmivé lett? És nem amiatt, akinek tizenhét évig a felesége voltam, hanem egy olyan férfi miatt, akit pontosan hét napig ismertem. Nem csoda, hogy ebben a kocsiiban mindenki azt hitte, hogy elment az eszem.

– Figyelj, tudom, hogy úgy hangzik, mint egy tinirománc – mondtam végül. – És nem kétlem, hogy ki vagy rám akadva. De valami történt velem, ebben biztos vagyok.

Jo kinyitotta Tommy kesztyűtartóját, kivett egy nagy szelét csokit, amiről erőlködve letört egy darabot.

– Anya? – kérdezte Rudi. – Az meg mi?

Pontosan tudta, mi az. Jo egy szó nélkül adott a fiának egy kockát. Rudi legnagyobb, legszélesebb mosolyát villantotta rá, és Jo növekvő türelmetlensége dacára visszamosolygott rá.

– Ne kérj többet! – figyelmeztette a kisfiút. – A végén még hányni fogsz.

Rudi egy szót sem szólt, biztos volt benne, hogy az anyja ügyis beadja a derekát.

– Figyelj, Sarah! – fordult vissza felém Jo. – Nem akarok kegyetlen lenni, de azt hiszem, el kell fogadnod, hogy Eddie nem halt meg, nem sérült meg, nem ment tropára a telefonja, és nem is küzd halálos betegséggel.

– Tényleg? Felhívtad a kórházakat, hogy leellenőrizd? Beszéltél a helyi kórboncnokkal?

– Istenem! – meredt rám Jo. – Monddd, hogy nem tettél semmi ilyesmit, Sarah! Jézus Mária!

– Jézus Mária! – suttozta Rudi.

– Fejezd be! – szólt rá az anyja.

– Te kezdted.

Jo adott még csokit Rudinak, aki visszatért az iPadjéhez. Én hoztam neki ajándékba Amerikából, és Rudi korábban azt mondta, a világon semmit sem szeret ennél jobban. Erre elnevettem magam, aztán – Rudi megrökönyödésére – kicsit sírtam, mert tudtam, hogy ezt a kifejezést Jótól tanulta. Joanna Monkból csodálatos anya lett, saját neveltetése dacára.

– Na?

– Persze, hogy nem hívtam fel a kórházakat! – sóhajtottam. – Ne már, Jo! – Nézttem, ahogy egy csapat varjú száll fel a telefonvezetékéről.

– Biztos vagy benne?

– Hát persze! Csak azt akartam ezzel mondani, hogy te sem tudsz többet arról, hogy mi történt Eddie-vel, mint én.

– De a férfiak folyton ezt csinálják! – robbant ki a barátnőmből. – Tudod, hogy így van!

– Semmit sem tudok a randizásról. Az elmúlt tizenhét évben férjnél voltam.

– Hát, nekem elhiheted: semmi sem változott – válaszolta keserűen. – Ugyanúgy nem hívnak fel.

Tommyhoz fordult, de ő nem reagált. Bármilyen hamis magabiztosságot erőltetett is magára a mai banzájra, az elpárolgott, mint a reggeli köd, és mióta elindultunk, szinte meg sem szólalt. A Chieveley Műhelyben egy rövid ideig adta a bátrát, amikor megtudta, hogy több újság megerősítette a részvételét, de pár perccel később, a könyvesboltban állva már Sarah-nak hívott, és ő csak akkor hívott Sarah-nak, ha nagyon ideges volt. (Neki Harrington voltam, ahogy betöltöttük a tizenhármát, ő pedig elkezdett fekvőtámaszozni és aftershave-et használni.)

Összesűrűsödött a csend, és én elveszítettem a csatát, amit azóta vívtam, hogy elindultunk Londonból.

Úton vagyok Gloucesterbe – írtam Eddie-nek egy szempillantás alatt. **A barátomat, Tommyt támogatom, aki egy nagy sport-**

programot indít a régi sulinkban. Ha szeretnél találkozni, alhatok a szüleimnél. Jó lenne összefutni. Puszi: Sarah.

Sem büszkeséget, sem szégyent nem éreztem. Azon már túlléptem. Pár másodpercenként megkocogtattam a telefonom képernyőjét, vártam a kézbesítési jelentést.

Kézbesítve – állt ott szenvtelenül.

Néztem a képernyőt, figyeltem a szövegbuborékot. A szövegbuborék azt jelezné, hogy visszaír.

Nem volt szövegbuborék.

Újra megnéztem. Semmi.

Újra megnéztem. Még mindig semmi szövegbuborék. A táskámba csúsztottam a telefonomat, hogy ne legyen szem előtt. Arra gondoltam, hogy a fiatal lányok csinálnak mindig ilyesmit a tinédzserkor gyengéd gyötrelmei közepette. Lányok, akik még tanulják, hogyan szeressék magukat, és közepes erősségű hisztéria közepette várták, hogy halljanak egy fiúról, akivel csókolóztak egy izzadt sarokban a múlt pénteken. Egy harminchét éves nő nem így viselkedik. Egy olyan nő nem, aki bejárta a világot, átélt egy tragédiát és egy jótekonysági szervezetet vezet.

Az eső csillapodott. A nyitott ablak résén át éreztem a nedves beton szagát és a nyirkos, füstös földszagot. *Gyöt-rődöm*. Kifejezésten arccal bámultam a kerek szénabálákkal teli mezőt, amiket szorosan fekete műanyag borításba tuszkoltak, akár pufók lábakat a harisnyába. Hamarosan átesek a határon. És csak zuhanok, ha nem tudom meg, mi történt.

Megnézem a telefonomat. Huszonnégy óra telt el azóta, hogy kivettem a SIM-kártyámat, és újraindítottam. Ideje újra megpróbálni.

Fél órával később a Cirencesterbe tartó kétsávos úton haladunk, és Rudi azt kérdezte az anyjától, miért mozognak a felhők mindenfelé.

Csak pár kilométernyire voltunk onnan, ahol megismerkedtünk. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam visszaemlékezni, hogyan sétáltam azon a forró reggelen. Arra a bonyodalmak nélküli néhány órára Eddie Előtt. A bodzavirágok savanyúan tejes, édes illatára. Igen, és a megperzselődött fűre. A pillangók áramára, akiket letaglózott a hőség. Volt ott egy árpacező, pelyhes, lehántolt zöld szőnyegként zihált és lüktetett a forró levegőben. Néha-néha megjelent egy megzavart nyúl. És a várakozás különös érzésére, ami ott lebegett a falu felett azon a napon, a forrongó nyugalomként, titkokként.

Az emlékezetem kéretlenül előretekert pár perccel az elé a pillanat elé, amikor megismertem Eddie-t – az őszinte, bárátságos, kedves tekintetű és őszinte arcú férfit egy elkóborolt birka társaságában –, mire a gyötrődés és a zavartság minden mást benőtt, akár a gyom.

– Mondhatod, hogy tagadásban élek – jelentettem ki a néma kocsiban. – De ez nem fellángolás volt. Ez... Ez volt minden. Mind a ketten tudtuk. Ezért vagyok benne biztos, hogy történt vele valami.

A gondolatától a lélegzetem elakadt a torkomban.

– Mondj valamit! – szólta rá Jo Tommyra. – Mondj már neki valamit!

– Én sportterapeuta vagyok – dohogta. A nyakán kivirágzott a zavar pirossága. – Testekkel foglalkozom, nem fejekkel.

– Ki foglalkozik fejekkel? – kérdezte Rudi. Még mindig nagyon figyelt a beszélgetésünkre.

– A terapeuták foglalkoznak fejekkel – felelte Jo fáradtan. – Terapeuták és én.

Ferapeuták. Ferapeutáknak ejtette. Jo Ilfordban született és nevelkedett, igazi, tősgyökeres cockney-ként. És én imádtam őt. Imádtam a nyíltságát és lobbanékony természetét, imádtam a rettenthetetlenségét (mások azt mondanák, nem tartja a határokat), és legfőképpen a fia iránti őrzőngő imáda-

tát. Mindent szerettem Jóban, de most mégis jobban szerettem volna, ha ma nem ülök vele egy kocsiiban.

Rudi megkérdezte, hogy a közelben vagyunk-e már. Igen-nel feleltem.

– Az az iskolád? – kérdezte egy ipari épületre mutatva.

– Nem, bár vannak hasonló építészeti jegyek.

– Az az iskolád?

– Nem. Az egy áruház.

– Mikor érünk már oda?

– Nemsokára.

– Hány perc?

– Kábé húsz?

Rudi sértődött kétségbeeséssel visszarogyott az ülésére.

– Az nagyon sok! – dohogott. – Anyu, új játékokat akarok! Vehetek pár új játékot?

Jo nemet mondott. Rudi csak azért is nekiállt a vásárlásnak. Elképedve néztem, ahogy tárgyilagosan bepötyögi Jo Apple-azonosítóját és jelszavát.

– Már ne haragudj, de... – suttogtam. Felnézett rám, kis szőke afrofrizurája valószerűtlen glóriát alkotott a fején, mandulavágású szemében rosszság csillogott. Eljátszotta, hogy becipzárazza a száját, majd figyelmeztetően rám mutatott. És mivel sokkal jobban szerettem ezt a gyereket, mint akartam, így engedelmeskedtem.

Az anyja a másik gyerek felé fordította a figyelmét a hátsó ülésen.

– Figyelj ide! – tette vastag kezét a lábamra. Ma a Murva névre hallgató lakkal festette be a körmét. – Szerintem nézz szembe a tényekkel! Találkoztál egy fickóval, eltöltöttél vele egy hetet, aztán ő elment vakációzni, és soha többé nem hívott fel.

A tények abban a pillanatban túl fájdalmasak voltak; az elméleteket sokkal jobban szerettem.

– Tizenöt napja volt felvenni veled a kapcsolatot, Sarah. Küldtél neki üzeneteket, hívtad, olyasmiket csináltál, amit őszintén szólva nem vártam a magadfajtától... és mégis... semmi válasz. Én is jártam már így, szívem, és fáj. De addig fog fájni, míg el nem fogadod az igazságot, és tovább nem lépsz.

– Tovább lépnék, ha tudnám, hogy egyszerűen csak nem érdeklek. De nem tudom.

– Tommy! – sóhajtott Jo. – Kérlek, segíts!

Hosszú hallgatás következett. Létezik ennél nagyobb megaláztatás? Egy ilyen beszélgetésnél, amikor az ember majdnem *negyven*, a jó életbe?! Három hete ilyenkor működképes felnőtt voltam. Igazgatósági ülésen elnököltem. Jelentést írtam egy gyerekkórháznak, amivel a jótékonyági szervezetem hamarosan együttműködésbe kezd. Aznap ettem, elláttam magam, viccelődtem, telefonhívásokat kezdeményeztem, e-mailekre válaszoltam. És most kevésbé tudtam parancsolni az érzelmeimnek, mint a mellettem ülő hétéves.

Megnéztem Tommy szemöldökét a tükörben, hogy vajon hozzászól-e valamit. A szemöldöke önálló életre kelt, amikor a húszas évei elején kihullott a haja, és manapság megbízhatóbb kifejezője volt a gondolatainak, mint a szája.

Összehúzódtak.

– Az a helyzet... – kezdte. Újra elhallgatott, és éreztem, mekkora erőfeszítésébe kerül eltávolodni saját problémáitól. – Az a helyzet, Jo, hogy te abból indulsz ki, hogy egyetértek veled Sarah-val kapcsolatban. De én nem vagyok benne biztos. – A hangja lágy volt és kimért, mint egy veszély elől kitérő macska.

– Tessék?

– Lázadást jósolok – suttogetta Rudi.

Tommy szemöldöke nyomatékosította a következő mondatát.

– Biztosra veszem, hogy a legtöbb férfi azért nem telefonál, mert nem érdekli őket a dolog, de nekem úgy tűnik, hogy

itt többről lehet szó. Mármint együtt töltöttek egy hetet. Anynyi időt, el tudod képzelni? Ha Eddie csak „tudod, mit” akart volna, egy éjszaka után eltűnt volna.

Jo felhorkant.

– Miért lépne le az ember, ha hétnapnyi „tudod, mit” is kaphat?

– Ugyan, Jo! Olyat huszonéves fiúk csinálnak, nem majd negyvenéves férfiak!

– A szexről beszéltek? – kérdezte Rudi.

– Nem... – Jo zavarba jött. – Mit tudsz te a szexről?

A rémült Rudi visszatért a csalárd iPadezéshez.

Jo egy ideig nézte őt, de a fiú nyomatékosan a képernyő fölé hajolt és orosz akcentussal motyogott.

Mély lélegzetet vettem.

– Folyton az jár a fejemben, hogy felajánlotta, hogy lemondja a nyaralását. Miért tenné...

– Pisilni kell – jelentette be hirtelen Rudi. – Azt hiszem, kevesebb, mint egy percem van – tette hozzá, még mielőtt Jónak lett volna ideje megkérdezni.

Megálltunk a mezőgazdasági főiskola előtt, szemben a középiskolával, ahová Eddie járt. Ott lebegett felettem a fájdalom szürke köde, ahogy a táblára meredtem, és elképzeltem, ahogy a tizenkét éves Eddie beszökdécsel a kapun. A kerek arcocska; a mosoly, ami nevetőránccokat rajzolt a bőrére, ahogy teltek az évek.

Most megyünk el a sulid előtt – írtam neki, mielőtt még megálljt parancsolhattam volna magamnak. **Bárcsak tudnám, mi történt veled!**

Jo gyanúsán jókedvű volt, amikor Rudival visszaértek a kocsihoz. Közölte, hogy szép napunk lesz, és nagyon örül, hogy itt lehet velünk vidéken.

– Megmondtam neki, hogy gonosz volt veled – suttogetta Rudi. – Kérsz egy darab sajtot? – Megpaskolt egy műanyag

dobozt, amiben a korábban Jótól kapott szendvicseiből kivett sajtok sorakoztak.

Összeborzoltam a haját.

– Nem – suttogtam vissza. – De szeretlek. Köszönöm.

Jo úgy tett, mintha nem hallotta volna a beszélgetést.

– Azt mondtad, Eddie felajánlotta, hogy lemondja a nyaralását – jegyezte meg vidáman.

Éreztem, ahogy a szívem repedései szélesednek, mert persze tudtam, hogy nehezebbre esik türelmesnek lenni velem. Tudtam, hogy évekkal Rudi előtt a számtalan férfi közül szinte egy sem hívta fel, akiknek az évek során odaadta a szívét-lelkét (és gyakran a testét). Azokról pedig, akik mégis felhívták, kiderült, hogy egyszerre több nőjük is van. És Jo minden egyes alkalommal hagyta, hogy becsapják, mert sosem adta fel a reményt, hogy szeretik. Aztán feltűnt a színen Shawn O'Keefe, Jo teherbe esett, Shawn pedig hozzá költözött, tudván, hogy Jo majd eteti és lesz hol laknia. Egész idő alatt egyetlen állása sem volt. Egész éjszakákra eltűnt anélkül, hogy elárulta volna, merre járt. A mai „állásinterjúja” csak kamu volt.

De Jo már hét éve hagyta ezt, mert valahogy meggyőzte magát, hogy a szerelem majd kivirágzik, ha Shawnnal kicsit többet dolgoznak rajta, ha még egy kicsit vár, hogy a férfi felnőjön. Győzködte magát, hogy olyan családdá válhatnak, amilyen neki sosem volt.

Igen, Jo mindent tudott a tagadásról.

De úgy tűnt, az én helyzetem már túl sok neki. Próbált felvidítani, mióta Eddie eltűnt a föld színéről, kényszerítette magát, hogy meghallgassa az elméleteimet, azt mondogatta, hogy talán holnap majd hív. De egy szót sem hitt az egészből, és most megtört. *Ne hagyd, hogy úgy kihasználjanak, ahogy én hagytam* – mondta. – *Sétálj el, Sarah, amíg még megteheted!*

Az volt a gond, hogy nem voltam képes megtenni.

Barátkoztam a gondolattal, hogy Eddie-t egészen egyszerűen nem érdeklek. A telefonom az eltelt tizenöt nap mind-

egyikén hallgatott. Átfésültem a vele töltött idő minden ragyogó, lángoló pillanatát, kerestem a repedéseket, az aprócska figyelmeztető jeleket, hogy ő talán nem volt olyan biztos a dologban, mint én, de nem találtam semmit.

Manapság már alig használtam a Facebookot, de most örökké fenn voltam, a profilján kutattam az életjelei után. Vagy rosszabb... Valaki más nyomai után.

Semmi.

Hívtam, írtam neki üzenetet; még egy szálnalmas kis tweetet is. Letöltöttem a Facebook Messengert, a WhatsAppot, és egész nap nézegettem, hogy felbukkan-e. De mind ugyanezt hajtogatták nekem: Eddie David utoljára több mint két hete volt online, aznap, amikor eljöttem a házából, hogy ő összecsomagolhasson Spanyolországra.

A szégyentől és a kétségbeeséstől letaglózva még egy másik randialkalmazást is letöltöttem, hogy kiderítsem, regisztrált-e.

Nem regisztrált.

Irányítani akartam egy irányíthatatlan helyzetet. Nem tudtam aludni; az étel gondolatától összefacsarodott a bensőm. Semmire sem tudtam koncentrálni, és egy éhező állat örületével vettem rá magam a telefonomra, valahányszor rezgett. Egész nap nyomasztóan kimerült voltam – hatalmas nagy vattapamacsként nehezedett rám az érzés, néha fojtogatott –, mégis ébren töltöttem az éjszaka nagy részét, bámultam Tommy vendégszobájának koromsötétjét Nyugat-Londonban.

Az volt a furcsa, hogy *tudtam*, hogy ez nem én vagyok. Tudtam, hogy ez nem normális viselkedés, és egyre csak rosszabb lesz, nem jobb, de sem akaratom, sem erőm nem volt változtatni.

Miért nem hívott fel? – írtam be egy nap a Google-be. A válasz olyan volt, akár egy online hurrikán. Megmaradt józan eszem érdekében be kellett volna zárnom az oldalt.

Ehelyett újra rákerestem Eddie-re, átnéztem az asztaloshonlapját, kerestem... Addigra már azt sem tudtam, mit keresek. És persze nem találtam semmit.

– Szerinted mindent elmondott neked magáról? – kérdezte Tommy. – Biztosan nincs például egy másik nővel?

Az út lejtett egy kis parkoló felé, melyben hatalmas tölgyek álltak egymás mellett, akár úriemberek a dohányzóban.

– Nincs másik nővel – közöltem.

– Honnan tudod?

– Tudom, mert... Tudom. Szingli volt, szabad. Nemcsak szó szerint, hanem érzelmileg is.

Egy pillanatra egy szarvas tűnt fel a бүккерdőben.

– Oké. De mi van a többi figyelmeztető jellel? – makacskodott Tommy. – Voltak következetlenségek? Érezted, hogy elhallgat valamit?

– Nem. – Elhallgattam. – Bár, azt hiszem...

– Mi az? – fordult meg Jo.

– Aznap, amikor megismerkedtünk, kinyomott pár bejövő hívást – sóhajtottam. – De csak akkor – tettem hozzá gyorsan. – Attól kezdve felvette, valahányszor csörgött a mobilja. És nem voltak furcsa hívásai sem. A barátai keresték, az anyukája, üzleti felkérések... – És *Derek* – jutott eszembe hirtelen. Sosem derítettem ki, hogy ki is az a Derek.

Tommy szemöldöke bonyolult háromszög alakzatot vett fel.

– Mi az? – kérdeztem. – Mire gondolsz? Az csak az első napon volt, Tommy. Azután bárki kereste, felvette.

– Hiszek neked. Inkább... – Elhallgatott.

Jo feltűnően hallgatott, de nem törődtem vele.

– Inkább arról van szó, hogy mindig is azt gondoltam, hogy az internetes randizás kockázatos – fejezte be végül Tommy. – Tudom, hogy nem a neten ismerted meg, de a helyzet hasonló. Nincsenek közös barátaitok, nincs közös múltatok. Szinte bárkinek kiadhatta magát.

A homlokomat ráncoltam.

– De bejelölt a Facebookon. Miért tenné, ha bármi rejtegetnivalója lenne? A munkája miatt fent van a Twitteren, az Instagramon, a cégének van honlapja. Ott fénykép is van róla. Rádadásul egy hétig a házában laktam, emlékszel? A posztját Eddie Davidnek címezték. Ha nem ő lenne Eddie David műbútorasztalos, arról tudnék.

Most a Cirencester Parkban elterülő régi erdő mélyén járunk. Fénypöttyök villantak fel Jo meztelen combján, ahogy láthatóan gondolataiba merülve bámult ki az ablakon. Nem-sokára kiértünk az erdőből, nem sokkal később pedig elértük azt a kanyart, ahol a baleset történt.

Éreztem, hogy a gondolatra máshogy veszem a levegőt, mintha valaki kiszippantotta volna a kocsiból az oxigént.

Pár perccel később kiértünk a vidéki mezők eső utáni ragyogásába. Lehunytam a szemem. Még most – ennyi év után is – képtelen voltam ránézni a fűszegélyre, ahol a mentősök állítólag lefektették őt, és próbálták elkerülni az elkerülhetetlent.

Jo keze utat talált a térdemhez.

– Miért csinálod ezt? – indult be Rudi antennája. – Anya? Miért van a kezed Sarah lábán? Miért kötöttek virágokat arra a fára? Miért vagytok mind...

– Rudi – szólt közbe Jo. – Mit szólnál a kémkedéshez? Én, a kém apró szememmel látok valamit, ami V betűvel kezdődik.

Csend támadt.

– Ehhez már nagy vagyok – felelte a kisfiú duzzogva. Nem szerette, ha kihagyják valamiből.

A szemem még csukva volt, bár tudtam, hogy már elhagytuk a helyet.

– Vércse – kezdte Rudi vonakodva. – Vécépumpa. Vobiltelefon.

– Jól vagy, Harrington? – kérdezte Tommy a tiszteletteljes csend után.

– Igen. – Kinyitottam a szemem. Búzamezők, düledező kőfalak, villám alakú ösvények a lovak taposta fűben. – Jól vagyok.

Sosem lett könnyebb. Tizenkilenc év vette el az élet, elfedve a legrosszabb csomókat, de még mindig ott volt.

– Mi lenne, ha beszélgetnénk még Eddie-ről? – javasolta Jo. Próbáltam igent mondani, de elcsuklott a hangom. – Amit szeretnél – mondta, és megsimogatta a lábamat.

– Folyton az jár a fejemben, nem történt-e vele baleset – szólaltam meg, amikor már tudtam beszélni. – Dél-Spanyolországba ment windsurfözni.

Ezt Tommy szemöldöke megfontolta.

– Azt hiszem, ez logikus elmélet.

Jo megjegyezte, hogy ismerősök vagyunk Eddie-vel a Facebookon.

– Csak látott volna valamit az oldalán, ha Eddie-nek baja esett volna.

– De ne zárjuk ki azt sem, hogy bekrepált a telefonja – jegyeztem meg. A hangom egyre szomorúbb lett, ahogy egymás után zárultak be a remény ösvényei. – Vacakolt. Eddie...

– Kicsim – szakított félbe gyengéden Jo. – Kicsim, a telefonja nem merült le. *Kicsőng*, amikor hívod.

Bánatosan bólintottam.

A chipset majszóló Rudi hátulról belerúgott Jo ülésébe.

– Uuuuuuunatkozom.

– Fejezd be! – szólt rá az anyja. – És ne feledd, hogy megvitattuk a teli szájjal beszélést!

Rudi – akit Jo nem látott – felém fordult, és megmutatta a félig elpusztított chipset a szájában. Sajnos, ismeretlen okból úgy döntött, ez a kettőnk vicce.

Becsúsztottam a kezemet a táskám oldalzsebébe, ujjaim rákulcsolódtak a remény utolsó darabkájára.

– De Eger... – nyöszörögtem szánszalmasan. Közelegtek az égető könnyek. – Nekem adta Egeret.

A tenyerembe fogtam; puha volt, viseltes, kisebb egy diónál. Eddie egy fadarabból faragta ki, amikor még csak kilencéves volt. *Sok minden mentünk keresztül* – mesélte. – Ő az én talizlányom.

Arra a rézpingvinre emlékeztetett, amit apától kaptam, hogy legyen a padtársam az érettségim idején. Szigorú tekintete haragosan nézett rám, valahányszor kinyitottam egy vizsgalapot. Még most is imádtam azt a pingvint. El sem tudtam képzelni, hogy bárkinek is odaadjam.

Egér ugyanezt jelentette Eddie-nek; tudom. És mégis nekem adta. *Vigyázz rá helyettem, míg visszajövök!* – kérte. – *Nagyon sokat jelent.*

Jo sóhajtvá hátranézett. Már tudott Egerről.

– Az emberek meggondolják magukat – mondta csendesen. – Lehet, hogy egyszerűen könnyebb neki lemondani egy kulcstartóról, mint jelentkezni.

– Ő nem csak egy kulcstartó. Ő... – feladtam.

Jo gyengédebb hangon folytatta.

– Figyelj ide, Sarah! Ha biztos vagy benne, hogy valami baj történt vele, mi lenne, ha hagynád a négy szemközti kommunikációt, és írnál valamit a Facebook-falára? Ahol mindenki láthatja? Mondd meg, hogy aggódsz! Kérdezd meg, hogy hallott-e felőle valaki!

Nagyot nyeltem.

– Ezt hogy érted?

– Pontosan úgy, ahogy mondom. Kérj a barátaitól információt! Ennek mi akadálya?

Elfordultam, kinéztem az ablakon, képtelen voltam válaszolni.

Jo nem hagyta annyiban.

– Szerintem csak a szégyen akadályozhatja meg. És ha te tényleg, igazán őszintén hiszed, hogy valami szörnyűség történt vele, baromira nem érdekelne a szégyen.

Elhaladtunk a Honvédelmi Minisztérium régi reptere mellett. Kifakult narancssárga szélzsák fodrozódott az üres kifutópálya felett, és hirtelen eszembe jutott Hannah hahotázó nevetése, amikor apu megjegyezte, hogy a zsák olyan, mint egy nagy narancssárga füttyi.

– Füttyizsák! – kiáltott fel Hannah, anyu pedig az önkéntelen nevetés és a szidás között őrlődött.

Rudi megnyitotta Jo zenetárát az iPaden, és kiválasztott egy „Keleti-parti rap” nevű lejátszási listát.

Ha aggódom, ahogy azt állítom, akkor miért *nem* írtam valamit Eddie Facebook-falára? Jónak igaza lenne?

Feltűntek a szemünk előtt Chalford cotswoldi kőből épült házai, amik olyan eltökélten kapaszkodtak a domboldalba, mintha megmentőre várnának. Chalford helyét Brimscombe vette át, amiből aztán Thrupp lett, majd Stroud. Stroudban tanárok, diákok és újságírók sokadalma várta Tommyt a régi iskolánkban. Össze kellett szednem magam.

– Egy pillanat! – szólalt meg hirtelen Tommy. Lehalkította Rudi rapzenéjét, és rám nézett a visszapillantó tükörben.

– Harrington, elmondtad Eddie-nek, hogy férjnél vagy?

– Nem.

Tommy szemöldöke egészen megvadult.

– Úgy emlékszem, azt mondtad, hogy mindent elmondtál neki.

– Így volt! De nem mentünk végig az exeink névsorán. Az nem lett volna... tapintatos. Hisz mind a ketten majdnem negyven évesek vagyunk... – Elhallgattam. Kellett volna? – El akartuk mondani egymásnak az élettörténetünket, de sosem jutottunk el odáig. De azt megbeszéltük, hogy mindketten szinglik vagyunk.

Tommy a visszapillantóban nézett rám.

– De Reubennel frissítettétek az oldalakat?

A homlokomat ráncolva tűnődtem, mire akar kilyukadni.
Aztán:

– Jaj, ne! – suttogtam. Jeges ujjak simítottak végig a gyomromon.

– Mi az? – kiáltott fel Rudi. – Miről beszéltek?

– Sarah jótekonysági honlapjáról – válaszolta Jo. – Egy egész oldal szól Sarah-ról és Reubenről, hogy hogyan kezdték a bohócdoktorkodást a kilencvenes években, amikor összeházasodtak. És hogy még ma is együtt vezetik a szervezetet.

– Ó! – értette meg Rudi. Letette az iPadjét, repesett az örömtől, hogy végre megfejtette a rejtélyt.

– Sarah pasija elolvasta, és összetört a szíve! Ezért halt meg, mert az ember nem élhet, ha a szíve nem működik.

De:

– Bocs... Én ezt nem veszem be – közölte Jo csendesen.

– Sarah, ha Eddie eltöltött veled egy hetet, ha ugyanolyan komolyan gondolta veled, mint te vele, ennyi kevés lett volna ahhoz, hogy elkedvetlenítse. Kérdőre vont volna téged. Nem somfordálna csak úgy el, mint egy haldokló macska.

De én már fent voltam azon a nyavalyás Messengeren, és írtam neki.

NEGYEDIK FEJEZET

Első nap: A nap, amikor megismerkedtünk

Tombolt a kánikula azon a napon, amikor megismer-tem Eddie Davidet. A vidék lassan olvadt és egybe-folyt, a madarak a rezzenéstelen fákön rejtőzködtek, a méhek megrészegültek a perzselő forróságtól. Nem olyan délutánnak tűnt, amikor az ember beleszeret egy vadidegen-be. Pontosan olyan volt, mint az összes többi június másodi-ka, amikor elindultam sétálni. Csendes, bánatos, emlékektől terhes. Ismerős.

Eddie-t előbb hallottam meg, mint láttam. A buszmegál-lóban álltam, próbáltam felidézni, hogy a hét melyik napja van. Ráébredtem, hogy csütörtök, vagyis még vagy egy órát állhattam itt. Itt, az ólmos nappali hőségben vártam a buszra, amiben egészen biztosan meg fogok sülni. Elindultam az úton a falu felé, árnyékot kerestem. Egy forrongó légáramban meg-hallottam a gyerekek hangját az általános iskolában.

Egy birka óbégatása szakította félbe őket valahol fentebb-ről. *BEEE* – kiabált. – *BEEE!*

A birkának hangos férfinevetés felelt, ami úgy tört előre a sűrű forróságban, akár egy hús fuvallat. Elmosolyodtam, mielőtt még megláttam volna őt. A nevetésében benne volt minden, amit a birkákkal kapcsolatban éreztem, az ostoba pofájukról és buta oldaluló szemükről.

Valamivel messzebb voltak, a falu rétjén. A férfi nekem háttal ült, a birka tőle úgy egy méterre állt. Bámulta őt a boldondos, oldalulő szemével. Újabb bégetéssel próbálkozott, mire a férfi válaszolt valamit, amit nem hallottam.

Mire a rétre értem, már mély beszélgetésbe merültek.

Álltam a kiegészített fű szélén, figyeltem őket, és furcsa felismerés nyilallt belém. Nem ismertem ezt a férfit, de elbűvölő másolata volt számtalan fiúnak, akikkel iskolába jártam. Nagy, kellemes külsejű melák, rövidre nyírt hajjal, kekszbarbora bőrrel, nyugat-angliai egyenruhában: rövidnadrágban és kifakult pólóban. Biztosan polcokat is fel tud szerelni, kétségtelenül tud szörfözni, és nagy valószínűséggel egy ütöttkopott Golfot vezet, amit kedves, de dilis édesanyjától kapott.

Olyan fajta férfi volt, akihez – ahogy azt tinikori naplójamban írtam – egy nap majd hozzámegyek. (Az „egy nap” a jövő egy meg nem határozható pontjára utalt, amikor majd pillangóként kelek ki a csenevész bábomból, és lemondok a posztomról, mint Mandy és Claire átlagos kinézetű, viszszahúzódo barátja. Majd bátor, gyönyörű nővé válok, akit bármelyik férfi észrevesz, akire időt szánok.) A férjem ebből a faluból, Sappertonból származik majd, esetleg valahonnan a közelből, és mindenképpen Golfja lesz. (A Golf valamiért nagy szám volt. Az álomképeimben leautóztunk Cornwallba nászútra, ahol elkápráztattam, amikor szörfdeszkával a hónom alatt vakmerőn a tengerbe ugrottam.)

Ehelyett hozzámentem egy nyámnilya amerikai bohóchoz. Egy igazi bohóchoz, akinek több doboznyi piros orra, ukuleléje és ostoba kalapjai vannak. Aki néhány óra múlva majd mocorogni kezd, amikor a ragyogó kaliforniai nap elkezd fehérre színezni a lakásunk falát. Talán ásít egyet, átfordul, és orrával megcirógatja az új barátnőjét, majd felkel, hogy bekapcsolja a légkondit, és csináljon a csajnak valami borzasztó zöld lötytyöt

– Helló! – köszöntem.

– Ó, helló! – pillantott körbe a férfi. Ó, helló! Mintha évek óta ismerne. – Találtam magamnak egy birkát.

Az állat újabb ködkürtyszerű bégetést hallatott, és egy pillanatra sem fordult el a férfi arcától.

– Még csak pár perce – magyarázta a férfi –, de mindketten nagyon komolyan gondoljuk az egészet.

– Értem – mosolyogtam. – Törvényes az ilyesmi?

– A szerelmet nem lehet törvényekkel szabályozni – felelte vidáman. Váratlan gondolat hasított belém: *Hiányzik Anglia.*

– Hogyan találkoztatok? – kérdeztem, és ráléptem a fűre.

– Nos – mosolygott a birkára a férfi –, itt üldögéltem, kissé sajnáltam magam, amikor ez az ifjú hölgy egyszer csak feltűnt a semmiből. Beszédbe elegyedtünk. Aztán észre sem vettem, és már már arról beszélgettünk, hogy összeköltözünk.

– Ez *fiatalember* – közöltem. – Semmit sem tudok a birkákról, de még én is látom, hogy nem hölgy.

A férfi hátradőlt, és ellenőrizte a birka alvázat.

– Ó.

A birka rámeredt vicces, oldaluló szemével.

– Nem Lucynak hívnak? – kérdezte a férfi. A birka hallgatott. – Azt mondta, Lucy a neve.

– Nem Lucynak hívják – erősítettem meg.

A birka újra bégetett, és a férfi felnevetett. Egy kókadt csóka felrepült a fáról az ösvényen, a hátunk mögött.

Valahogy közvetlenül mellékük kerültem. A férfi, a birka és én a falu kifakult rétjén. Az ismeretlen felnézett rám. Arra gondoltam, hogy a szeme színe olyan, mint a távoli óceánoké, tele melegséggel és jó szándékkal.

Nagyon helyes volt.

Hosszú hónapokba telik, mire őszinte érzéseid támadhatnak egy másik férfi iránt – mondták nekem aznap reggel. A tanács egy ostoba Szakítás Tanácsadó nevű alkalmazástól érkezett, amit a legjobb Los Angeles-i barátnőm, Jenni

Carmichael töltött le (az engedélyem nélkül) a telefonomra egy nappal azután, hogy Reubennel bejelentettük a szakításunkat. Reggelente rettenetes értesítések küldött arról az érzelmi traumáról, amin épp keresztülmegyek, és hogy ez teljesen rendben van.

Csakhogynem voltam semmilyen érzelmi krízisben. Amikor Reuben bejelentette, hogy sajnálja, de szerinte el kellene válnunk, akkor is kényszerítenem kellett magam, hogy sírjak, nehogy megbántsam. Amikor az alkalmazás az összetört szívemről és a megtört lelkemről beszélt, úgy éreztem, mintha valaki más üzenetét kaptam volna meg.

De Jennit boldoggá tette, amikor látta, hogy olvasom, ezért megtartottam az alkalmazást. Jenni lelki békéje nagyon függött attól, hogy gondoskodik az arra rászorulókról, mivel a harmincas évei vége felé járva egyre szertefoszlottak a reményei, hogy gyereket vállaljon, így egyre ingatagabbá vált érzelmileg.

A férfi visszafordult a birkához.

– Hát, kár. Azt hittem, van jövőnk Lucyval. – Megszólalt a telefonja.

– Mit gondolsz, kihevered?

Félig kihúzta a telefonját a zsebéből, és kinyomta a hívást.

– Ó, azt hiszem. Legalábbis remélem.

Körülnéztem, másik birka, egy gazda vagy segítőkész juhászok után kutattam.

– Szerintem csinálnunk kellene vele valamit. Szerinted nem?

– Valószínűleg. – A férfi feltápáskodott. – Majd felhívom Franket. Errefelé az övé a legtöbb birka. – Tárcsázott a telefonján, mire én nyeltem egyet, hirtelen elbizonytalanodtam. Amint elintéztük a birkát, abba kell hagynunk a poénkodást, és valódi beszélgetésbe kell kezdenünk.

Álltam a fűben, és vártam. A birka közönyösen rángatta az érdes fűcsomókat maga körül, közben szemmel tartott

minket. Nemrég nyírták meg, de rövid bundája is fojtogatónak tűnt.

Azon tűnődtem, mit keresek itt. Meg azon, hogy ez a férfi miért sajnálta magát korábban. Azon, hogy miért szántok végig a hajamon. A férfi most Frankkel beszélt, és könnyedén felnevetett.

– Rendben, cimbora! Megteszem, amit tudok. Oké – mondta, és rám nézett. Tényleg szép szeme volt.

(Fejezd be!)

– Frankie még egy jó óráig nem ér ide. Azt mondja, Lucy meglógott a kocsmá melletti legelőről. – A birkához fordult. – Nagy utat tettél meg. Le vagyok nyűgözve.

A birka evett tovább, úgyhogy a férfi inkább rám nézett.

– Megpróbálom levinni az úton. Van kedved segíteni?

– Persze, amúgy is oda készültem, ebédelni.

Nem ott akartam ebédelni. Igazából az 54-es cirencesteri buszra vártam, mert Cirencesterben voltak emberek, a szüleim házában pedig nem volt senki. Tegnap éjjel telefonált egy sürgősségis nővér a Leicesteri Királyi Kórházból, hogy a nagypapát bevitték medencetöréssel. Nagypapa kilencvenhárom éves volt. Hírhedten goromba is, de anyun és a testvérén, Lesley-n kívül – aki épp a Maldív-szigeteken volt a harmadik férjével – nem volt senkije.

– Menjetek! – mondtam anyunak, amikor habozott. Nem szívesen hagyott cserben. Minden júniusban féktelen előkészületeket tett a látogatásomra: hibátlan logisztika, virágokkal teli ház, isteni kaják. Bármilyen, amivel meggyőzhet, hogy Anglia sokkal jobb, mint bármilyen, amit Kalifornia nyújtani tud.

– De... – néztem, ahogy megnyúlik az arca. – De egyedül maradsz.

– Megleszek – feleltem. – Ráadásul nagypapát kihajítják a kórházból, ha nem leszel ott, hogy bocsánatot kérj helyette.

Amikor a nagyapám legutóbb kórházba került, szerencsétlen összetűzésbe keveredett egy szakorvossal, akit csak úgy emlegetett, hogy a „bárgyú orvostanhallgató”.

Csend honolt, miközben anyu leányi és szülői kötelessége között vívódott.

– Hadd éljem túl a következő pár napot – mondtam –, aztán felmegyek Leicesterbe.

Anyu apura nézett, egyikük sem tudott dönteni. *Ti mikor lettetek ilyen szörnyen döntésképtelenek?* Most idősebbnek tűntek, kisebbnek. Főleg anyu. Mintha többé nem illene a testébe. (Az én hibám? Valahogy összezsugorítottam azzal, hogy ragaszkodtam ahhoz, hogy külföldön éljek?)

– De nem szeretsz a házban lenni – közölte apu, mindezt képtelen volt jobban kifejezni. És attól, hogy nem tudott valami vicceset mondani – most az egyszer –, a torkom annyira összeszorult, hogy úgy éreztem semmi nem jut át rajta.

– Dehogynem! Ez badarság!

– És nem hagyhatjuk itt neked a kocsit. Hogyan jutsz el bárhová?

– Mehetek busszal.

– A buszmegálló kilométerekre van.

– Szeretek sétálni. Komolyan kérlek, menjetek! Pihenni fogok, ahogy azt mindig hajtogatod nekem. Olvasok. Megeszem ezt a rakás kaját, amit csináltál.

És ezért ma reggel integettem nekik az úton, és hirtelen magam maradtam egy házban, amiben – tényleg – nem szívesen voltam. Főleg nem egyedül.

Vagyis nem a Daneyway pubba tartottam magányos ebédre. Az a helyzet, hogy próbáltam rávenni ezt a vadidegent, hogy igyon velem valamit, hiába jött ma az alkalmazástól olyan értesítés, hogy a más férfiakkal való flört csak könnyeket hozna. *Ne feledd, hogy most kifejezetten sebezhető vagy!* – közölte egy lány képével illusztrálva, aki egy halom puha párnán sírt.

A férfinak újra csöngött a mobilja. Ez alkalommal hagyta kicsöngeni.

– Rendben, essünk neki! – mondta. Lucy felé mozdult, aki rámeredt, majd sarkon fordult és eliramodott. – Te menj oda! – kiáltott rám. – Aztán rászoríthatjuk az ösvényre. Aú! A francha! – Kínlódva ugrált a fűvön, aztán visszaszaladt a papucsáért.

Amilyen gyorsan csak tudtam, balra lendültem a szirupos hőségben. Lucy jobbra kanyarodott, ahol a férfi nevetve várta. A birka elfogadta, hogy csapdába esett, és elbaktatott a kis ösvény felé, ami levezetett a pubig, menet közben tiltakozásképpen furán bégetett.

Köszönöm Istennek, az univerzumnak vagy a sorsnak – gondoltam. Ezt a birkát, ezt a férfit, ezt az angol sövénykerítést.

Micsoda megkönnyebbülés volt olyannal beszélni, aki semmit sem tudott a szomorúságról, amit végig kellett volna szenvednem. Aki nem billentette együttérzően oldalra a fejét, amikor velem beszélt. Aki egyszerűen megnevettetett.

Úton a pub felé Lucy többször megpróbált szabadulni, de hatékony csapatmunkával sikerült őt visszajuttatnunk a legelőre. A férfi letört egy faágat, és keresztbe dugta a kerítés nyílásán, amin keresztül a birka megszökött, majd mosolyogva felém fordult.

– Kész.

– Valóban – feleltem. A kocsmá mellett álltunk. – Jössz nekem egy itallal.

Nevetett, és azt mondta, jogos.

És ennyi volt.

ÖTÖDIK FEJEZET

Hét nappal később elbúcsúztunk. Francia búcsú volt: egy *au revoir*. Egy *viszontlátásra*. Nem egy *Isten veled*. Távolról sem volt Isten veled. Az *Isten veled*be mikor tartozott bele az, hogy „azt hiszem, beléd szerettem”?

Boldogan dudorászva követtem a Frome folyót a szüleim házáig. Aznap csillámlóan tiszta volt a víz, zöld mohapárnák és tiszta kavicsszigetek tarkították, hegyes nádcsoportok vigyázták. Elhaladtam a pont előtt, ahol Hannah egyszer beleesett, amikor megpróbált vízboglárkát szedni, és magamat is meglepve hangosan felnevettem. A szívem csordultig telt, repesett az elmúlt hét emlékeitől: késő esti beszélgetések, sajtos szendvicsek, szívből jövő nevetések, szárítón száradó fürdőlepedők. Eddie testének széles tömege, a kunyhója előtt álló fák között a lágy szél, ami mintha finom lisztpermetet fújt volna, és a szavak – újra és újra–, amiket akkor mondott, amikor eljöttem.

Aznap este megérkeztem Leicesterbe. A taxiban ültem a kórház felé, amikor kitört a vihar. A város elsötétült és a sürgősségi vörös fényei úgy folytak le a szélvédőn, akár a leves. A nagyapámat egy sürgősségi kórteremben találtam, komoran, de megviselten, a szüleimet pedig kimerülten.

Aznap este Eddie nem hívott. SMS-t sem írt a repülőútja részleteiről. Miközben pizsamába bújtam, egy pillanatra el-

töprengtem, hogy miért nem. *Valószínűleg sietett* – mondtam magamban. *Egy barátjával van. És: Szeret engem.* Hívni fog!

De Eddie David nem hívott. És nem hívott és nem hívott.

Pár napig győzködtem magamat, hogy minden rendben. Abszurd lenne – sőt, örülség – kételkedni abban, ami közöttünk történt. De ahogy a napok fájdalmasan egy hétbe fordultak, egyre nehezebben tartottam ki a pánik növekvő óceánjában.

– Remekül érzi magát Spanyolországban – hazudtam, amikor megérkeztem Tommyhoz Londonba, a megbeszélrt látogatásomra.

Pár nappal később, miközben Jóval ebédeltem, megtörtem.

– Nem hívott – ismertem be. A pánik és a megaláztatás könnyei gyűltek a szemembe. – Valami biztosan történt vele. Ez nem csak egy kaland volt, Jo. Mindent megváltoztatott.

Tommy és Jo kedvesek voltak hozzám. Meghallgattak, és azt mondták, „nagyon jól viselem”, de éreztem, hogy megdöbrentek, hogy az általuk ismert Sarah darabokra hullott. Nem én állítottam a feje tetejére az életem, és menekültem el Los Angelesbe a tragédia fekete felhőjében? Nem én voltam az a nő, aki csodálatos gyermekjótékonyági szervezetet indított, hozzáment egy tősgyökeres amerikaihoz, körbepölyt a világot és vitaindító beszédeket tartott?

Ugyanaz a nő két hétig Tommy lakásában lófrált, és csak egy olyan férfi után kutakodott, akivel hét napot töltött együtt.

Ez idő alatt Nagy-Britannia majdnem felrobbant az EU-népszavazás kuktájában, a nagyapám átesett két műtéten, a szüleim pedig gyakorlatilag foglyokká váltak a házában. A jótékonyági szervezetem jelentős támogatást nyert, Jenni pedig jócskán benne járt az utolsó mesterséges megtermékenyítés-beavatkozásban, amit még állt a biztosítása. Igen va-

lóságos emberi életek hullámhegyei és völgyei vettek körül, mégis nehezen vettem ebből észre bármit is.

Láttam már ugyanezt a barátaimnál. Elképedve figyeltem, amikor azt állították, hogy a pasinak elromlott a telefonja; eltört a lába; ő maga tört meg; egy árokban hever. Azt hajtogatták, hogy egy meggondolatlan megjegyzésük biztosan „elijesztette” az illetőt, ezért „tisztázni kell a félreértéseket”. Végignézttem, ahogy odalesz a büszkeségük, összetörik a szívük, elmegy az eszük, mindez egy olyan férfi miatt, aki sosem hívta vissza őket. Még rosszabb, hogy olyan férfi miatt, akit alig ismertek.

És itt voltam én. Ültem Tommy kocsjában, a büszkeségem darabokban, a szívem összetörve, eszemet veszítve. Épp kétségbeesett üzenetet írtam, hogy már tényleg nem vagyok férjnél. Hogy nagyon *kedélyes szakítás* volt.

Tommy épp akkor állt meg az iskolánk kapujának közepén, amikor az eső újra lágy mintákat rajzolt a szélvédőre. Rá nem jellemzően pocsekul parkolt, egy kerékkel a járdán, de – és ez még kevésbé volt jellemző rá – meg sem próbálta egyenesbe hozni a kocsit. Láttam a dús bükkfa sövényt, az út sárga cikkcakkjait, a kapu melletti táblát, és éreztem a nyugtalanság ismerős bizsergését a bensőmben. A telefonomat betettem a táskámba. Várom kell, hogy üzenhessek Eddie-nek.

– Szóval, itt vagyunk! – A megjátszott lelkesedés súlyától Tommy hangja félúton elcsuklott, mint egy túlterhelt szárítókötel. – Induljunk! Öt perc múlva beszélnem kell.

Nem indult el, és mi sem. Rudi ránk meredt.

– Miért nem szálltok ki a kocsiból? – kérdezte hitetlenedve. Senki sem válaszolt. Pár pillanattal később kirobbant a hátsó ülésről, és elrohant az iskola kapuja felé. Némán néztük, ahogy zsebre tett kézzel sétatempóra lassít, majd lazán megáll a bejáratnál, mérlegeli a lehetőségeit, hogy mivel szórakozhatna az iskolai sportpályán. Miután egy darabig me-

resztgette a szemét, visszafordult a kocsí felé. Nem volt túl lelkes.

Szegény Rudi. Nem tudtam, Jo mivel dumálta rá a mai napra, de nem hinném, hogy a teljes igazságot mondta el. Egy sportprogram megnyitója egy középiskolában valamennyire vonzó is lehetett, ha Rudi felpróbálhatta volna az egyik sportórát vagy a pulzusz mérő mellényt, amik a projekthez tartoztak, vagy ha lettek volna ott korabeli gyerekek, akikkel játszhat. De a technikai kütyüket, amik Tommy programjának gerincét alkották, egy sor „ígéretes sportoló” mutatta be, akiket a testnevelő munkaközösség vezetője választott ki, és a legfiatalabb résztvevő tizennégy éves volt.

Rudi morcosan ácsorgott a kocsí közelében. Jo kiszállt, hogy beszéljen vele. Tommy hirtelen szótlanná vált, és odahajolt, hogy megnézze a tükörképét a visszapillantóban. *Retteg* – gondoltam, és elöntött az együttérzés. A fiúk a koedukált középiskolánkban nem voltak túl kedvesek a kis Tommy Stenhamhez. Egyikük, Matthew Martyn azzal vádolta Tommyt, hogy meleg, amikor tizenkét éves lett, feltűnést kedvelő édesanyja pedig divatos frizurát vágatott neki. Tommy sírt, és ez persze rajta ragadt. Matthew és a bandája minden áldott nap „melegtelenítő” sprayel fújta le Tommy székét, és meztelen férfiak képét dugta a padjába. Tizennégy évesen járni kezdett Carla Franklinnel, akire álcaként gondoltak. Tommy órákat töltött az anyja otthoni edzőtermében, de új izmaitól minden csak rosszabb lett: lazán megverték a sulis sportpályáján. Mire a családjával 1995-ben kivándoroltak Amerikába, Tommy edzésfüggő lett, enyhén dadogott és nem voltak fiúbarátai.

Évekkel később – jóval azután, hogy visszatért Angliába – egy Zoe Markham nevű technológiai jogász felkérte Tommyt, hogy legyen a személyi edzője. Tommy akkoriban rengeteg sikeres londoni nőnek dolgozott, közülük sokan nyíltan flörtöltek vele.

– Szerintem ez valamilyen fantázia – mesélte. Egyszerre találta hízelgőnek és undorítósnak. – Olyan vagyok, mint egy szexi szerszámöves ezermester. Egy izmos fizikai munkás.

Zoe Markham azonban más volt. „Fantasztikusan” kijöttek egymással, „őszinte kapcsolat” alakult ki közöttük, és ami a legfontosabb: a nő „teljes embernek” látta Tommyt, nem csak egy alkalmazottnak, aki elérte, hogy ő vékonynak és gyönyörűnek látszódjon. (Már azelőtt is igaz volt mindkettőt).

Néhány hónap laza flörtölgetés után a nő felajánlotta Tommynak, hogy egy régi barátján keresztül feljebb léphet, mint sporttanácsadó. Tommy köszönetképpen elvitte vacsorázni. A nő felvitte magához, és levetkőzött előtte.

– Szerintem ideje egy igazi test-test elleni küzdelemnek, nem? – kérdezte.

Ő lett Tommy első igazi barátnője, az első, akiről Tommy egyértelműen azt gondolta, hogy nem egy súlycsoportba tartoznak. Számára egy istennő volt, egy csoda – a gyógyír minden egyes régi sérelmére.

– Bárcsak elmondhatnám azoknak a seggfejeknek a suliban – mondta Tommy, aznap, amikor Zoe megkérte, hogy költözzön be a Holland Park-i lakásába. – Bárcsak megmutathatnám nekik, hogy egy olyan nő, mint Zoe, vonzónak talál.

Mire én ezt mondtam:

– Ugye, milyen fantasztikus lenne? – Sosem hittem, hogy ilyesmi megtörténhet. Az ilyesmi sosem történik meg.

Csakhogy Tommy esetében mégis.

Úgy egy éve elküldte a középiskolai sportprogramja ismeretójét minden igazgatónak az Egyesült Királyságban. A programban adományok is szerepeltek, felvehető sporttechnológiai eszközökkel: pulzusmérő mellényekkel, fitnesszórakkal, ilyesmikkel. Zoe egyik legnagyobb kliensétől érkeztek ezek,

egy tech-multimilliárdostól, és ez volt Tommy szíve csücske. Amikor felhívta a régi iskolánk igazgatója, meghatódott.

– A nő azt akarja, hogy találkozzak a testnevelési munkaközösség vezetőjével! – lelkendezett, amikor egyszer Skypeoltunk. – Hát nem *fantasztikus*? – Sokkal kevésbé találta fantasztikusnak a helyzetet, amikor rájött, hogy a munkaközösség vezetője nem más, mint tinédzserkori zaklatója: Matthew Martyn.

De Tommy megnyugtatót, hogy kellemesen elbeszélgettek. Először kicsit kínos volt, de Matthew mondott valami olyasmit, hogy „mind seggfejek voltunk tiniként”, rásózott egyet Tommy karjára, és „havernak” hívta. Később, mint két jó barát összehasonlították az életüket: Matthew mutatott Tommynak egy képet a családjáról, Tommy pedig Matthew-nak – alig hitt a szerencséjének – a gyönyörű, jól öltözött, izmos barátnőjéről csodálatos londoni konyhájában.

Mire én július elején, Eddie miatt kétségbeesve, megérkeztem Tommy és Zoe londoni lakásába, Tommy elindította a programot. Mesélt arról, hogy eltemette a múlt kísérteteit, túltette magát az iskolában történteken, és igazából alig várja, hogy újra találkozzon Matthew Martynnal a program bemutatóján. Aztán:

– Zoe is jön – tette hozzá szinte mellékesen. – Klassz lesz bemutatni Matthew-nak.

Akkor legszívesebben megöleltem volna. Elmondtam volna, hogy jó úgy, ahogy van. Hogy nincs szüksége Zoe-ra maga mellette, hogy értékesebb legyen. De persze ráhagytam, mert szüksége volt rám.

Zoe négy nappal a bemutató előtt táncolt vissza.

– Hong Kongba kell mennem az egyik ügyfelem miatt – közölte. – Nagyon fontos. Sajnálom, Tommy!

Nem eléggé – gondoltam. Tudta, mit jelent ez. Tommy arca olyan színű lett, mint az újrahasznosított papír.

– De... az iskola számít rád!

– Biztosan túlélük – ráncolta a homlokát Zoe. – Amúgy is a helyi sajtónak villognak, nem nekem.

– Nem repülhetnél egy nappal később? – kérlelte Tommy. Nézni is alig bírtam.

– Nem – felelte Zoe közönyösen. – Nem lehet. De meg fogod köszönni, hogy elmegyek erre az útra. Ott lesz egy külödség a Kulturális-, Média- és Sportminisztériumból. Még mindig úgy gondolom, hogy jó esélyem van, hogy bejuttassalak az egyik tanácsadói bizottságba.

Tommy a fejét rázta.

– De én már megmondtam. Nem érdekel.

– Én pedig megmondtam *neked*, Tommy, hogy de, érdekel. Jo és én átvettük Zoe helyét.

Vissza akartam menni a régi iskolámba? Persze, hogy nem. Azt reméltem, hogy soha többé nem látom azt a helyet. De arra gondoltam, hogy Tommynak szüksége van rám, és az egyetlen normális figyelemelterelés, ami eszembe jutott, az volt, hogy segítek valakin, akinek szüksége van rá. Ráadásul mitől félnék? Mandy és Claire a kilencvenes években otthagyták azt a sulit. Sem ők, sem más, aki elől menekülnék, nem lesz ott ma.

– *Harrington* – Tommy kifacsarodott, hogy hátranézzen rám. – Itt vagy?

– Bocs. Igen.

– Figyelj, valamit el kell mondanom.

Figyeltem őt. A szemöldöke nem sok jót ígért.

– Amikor korábban megkaptam azt az üzenetet a helyi sajtóról, Matthew mást is említett. Ő... – Elakadt, és már akkor tudtam, hogy rossz hírt fog közölni. – Matthew elvette Claire Peddlert. Eddig nem szóltam, mert úgy gondoltam, hallani sem akarod a nevét. De amikor Matthew megírta, hogy a helyi sajtó is jön, azt is mondta...

Ne!

– ...hogy Claire úgy döntött, csatlakozik. És...

Hozza Mandyt.

– ...hoz néhány barátot az évfolyamról. Beleértve Mandy Leet is.

Előredőlttem, és a fejemet az ülése hátához szorítottam.

HATODIK FEJEZET

Első nap: Az ital, ami tizenkét óráig tartott

Sarah Mackey – válaszoltam. – M-A-C-K-E-Y.
A vendéglős átnyújtott egy pohár cidert.
A férfi a falu rétjéről felnevetett.

– Ami azt illeti, tudom, hogy írják azt, hogy Mackey. De köszönöm. A nevem Eddie David.

– Elnézést – mosolyogtam. – Amerikában élek. Azt hiszem, ez inkább amerikai vezetéknev. Amikor itt vagyok, gyakran le kell betűznöm. Ráadásul szeretem az egyértelműséget.

– Azt látom – felelte Eddie. Rádólt a bárpultra, és engem nézett. Összehajtogatott tízest tartott nagy, barna ujjai között. Tetszett a mérete. Hogy annyival magasabb, annyival szélesebb, annyival erősebb nálam. Reubennel egyforma magasak voltunk.

Ültünk a kocsmá kertjében, a virágok és piknikasztalok oázisában, a kis völgyben Sapperton faluja alatt. A Frome folyó vékony szalagja láthatatlanul tekergett a mező körül, körbefutotta a kocsmá parkolóját, egy fáról vadrózsa lógott le. Néhány sétáló gubbasztott a pohara felett, a lábuk közül egy lihegő cocker spániel bámult rám. Amint leültem egy nagy ernyő alá, a kutya odajött, és hatalmas önsajnáló sóhajt hallatva leült a lábamhoz.

Eddie felnevetett.

Valahol a völgyben láncfűrész reszelése harsant fel, majd elhallgatott. Néhány döbbszent madár kábán rikoltott felettünk az erdőben. Belekortyoltam a hideg ciderbe, és felnyögtem.

– Igen.

– Igen – értett egyet Eddie. Koccintottunk és eltöltött a boldogság. A szüleim üres házában egyedül töltött reggel jobban felkavart, mint azt hajlandó lettem volna beismerni. A séta a lovaglőösvény mentén egyáltalán nem javított a hangulatomon. De mindennek elvette az élet egy pohár hideg cider és egy nagyon barátságos férfi. Talán még jól is alakulhat ez a nap.

– Szeretem ezt a pubot – jelentettem ki. – Gyerekkoromban ide jártunk. A kishúgommal csatangoltunk a vadonban, és kutattunk a folyóban, míg a szüleim és a barátaik kissé túl jókedvűek lettek.

Eddie jó nagyot kortyolt a söréből.

– Én Cirencesterben nőttem fel. A város közepén kicsit nehezebb a vadonban csatangolni. De egyszer-kétszer jártunk itt.

– Tényleg? Az mikor volt? Hány éves vagy?

– Huszonegy – felelte Eddie kényelmesen. – Bár azt mondják, fiatalabbnak nézek ki.

Nem bánta, amikor felnevettem.

– Harminckilenc – mondta végül. – Emlékszem, hogy ebben a kertben futkároztam, amikor mennyi is, tízéves lehettem? Aztán anyu ideköltözött a kilencvenes évek végén, ezért nagyon gyakran jártam ide. Te hány éves vagy? Talán együtt csatangoltunk.

Érdekes gondolat. Az alkalmazásom tuti megkergöl.

– Valószínűleg nem. Los Angelesbe költöztem, amikor még tinédzser voltam.

– Tényleg? Nem semmi lépés.

Bólintottam.

– Az egyik szülőd ott vállalt állást?

– Valami olyasmi.

– És ott vannak még?

– Nem. Itt élnek a közelben, Stroud felé.

Elkaptam az arcom, mintha ezzel elvehettem volna a házugság életét.

– Szóval, Eddie, mondd csak, mit kerestél Sapperton rétjén hétköznapi délután?

Lehajolt, hogy megsimogassa a kutyát.

– Az anyámat látogattam meg. Odafele lakik, az iskola közelében. – A hangjában hajszálvékony repedés érződött. – Te mit csináltál?

– Frampton Mansell felől sétáltam – biccentettem a szüleim faluja felé.

A homlokát ráncolta.

– De nem a völgy felől jöttél, hanem a hegyről.

– Nos... Kis testmozgásra vágytam, ezért felmentem a hegyre, és végigsétáltam odafele, a lovaglőösvény mentén. Ami azt illeti, sokat változott. – *Ez kész aknamező.* – Nagyon be van növe! Régen nagyon széles volt és impozáns. Az emberek mindenfelől idehozták a lovakat ügetni. Most alig több egy ösvénynél.

A férfi bólintott.

– Még most is lovagolnak rajta, bár tilos. Az egyikük korábban majdnem letarolt.

Elmosolyodtam a gondolatra, hogy bárki képes lenne letarolni ezt a hatalmas embert, ló ide vagy oda. Tetszett, hogy ő is a titkos zöld folyosón sétált.

– Olyan voltam, mint a sappertoni Mózes – mesélte. – Szétválasztottam a turbolya Vörös-tengerét.

Az italunkat kortyolgattuk.

– És erre felé laksz?

– Aha – válaszolta –, bár sok megbízást kapok Londonból, úgyhogy gyakran vagyok ott. – Hirtelen rácsapott a vádlímra.

– Bögöly – mondta halkán, és lepöccintette a döglött ro-
vart a tenyeréről. – Megcsípi a lábad. Elnézést!

Nagyot kortyoltam a ciderből, éreztem az alkohol és az
enyhe döbbenet kótyagos, érzéki dorombolását.

– Júniusban igazi dögök – magyarázta. – Egész évben dö-
gök, de júniusban különösen.

Két csúnya dudort mutatott a karján.

– Egyikük ma reggel elkapott.

– Remélem, visszaharaptál.

Eddie nevetett.

– Nem. Elég sokat ülnek lovak farán.

– Persze. Igen.

Mielőtt még engedélyt kértem volna magamtól, megérin-
tettem a csipéseket a bőrén.

– Szegény kar – mondtam, bár nagyon tárgyilagosan,
mert már zavarban voltam.

Eddie abbahagyta a nevetést, és rám nézett. Kérdőn né-
zett rám.

Én kaptam el a tekintetemet először.

Valamivel később kellemesen berúgtam. Eddie bement a har-
madik vagy talán a negyedik italunkért. Hallottam a kassza
csilingelését, amikor a vendéglős beütötte a rendelést, vala-
minek a zörgését, amiről reméltem, hogy chips, és egy eget
átszelő repülőgéppel lusta süvítését.

Öreg piknikasztalunk mohás felszíne lassan dörzspapír-
nak érződött a combom puha bőrén. Körülnéztem, hátha van
kevesbé dörzsölő asztal, de egyet sem találtam, így lehuppan-
tam a földre, ahogy korábban a kirándulók kutyája. Moso-
lyogtam, boldogan, kótyagosan. A fű csiklandozta a fületem.
Soha többé nem akartam elmenni innen. Egyszerűen itt akar-
tam lenni; telefon nélkül, kötelezettségek nélkül. Csak Eddie
David és én.

Felnéztem az égre, a föld meleg volt alattam, és elkaptam egy emlékfoszlányt. Ez, gondoltam lustán. A meleg fű illata, halk zizegése és neszezése, benne a zümmögő rovarok és eldúdolt dalfoszlányok. Egykor ez voltam én. Mielőtt Tommy Amerikába költözött és a talpam alatt felrobbant volna a tinédzserkor, akár egy taposóakna, *ez elég volt*.

– Ember a földön – mondta Eddie, ahogy jött le a lépcsőn egy sörrel, egy ciderrel és – áldassák a neve! – chipsszel. – Azt mondtad, bírod az italt.

– Megfeledkeztem a ciderről – ismertem be. – De megjegyezném, hogy nem ájultam el. Csak elegendő lett a szűrős padból. – Feltámaszkodtam az egyik könyökömre. – Egyébként azonnal bontsd ki azt a chipset!

Eddie leült mellém a fűbe, és kivett a zsebéből egy kényelmetlenül nagy kulcscsomót. Apró fából készült kulcstartó fogta össze őket, aminek egér alakja volt.

– Ő meg kicsoda? – kérdeztem, miközben Eddie poharat adott a kezembe. – Tetszik.

Eddie megfordult és a kulcscsomóra nézett. Rövid hallgatás után elmosolyodott.

– A kis hölgy neve Egér. Én csináltam, amikor kilencéves voltam.

– Te csináltad? Fából?

– Igen.

– Ó! Istenem, de szép!

Eddie az ujjával végigsimította Egért.

– Sok mindenben mentünk keresztül – mosolygott. – Ő az én talizlányom. Mindegy. Csiríó! – Hátradőlt a könyökére, és a nap felé fordította az arcát.

– Szóval, mi csak úgy iszunk a nap kellős közepén – foglaltam össze boldogan. – Miközben mindenki más dolgozik. Mi csak ülünk itt és iszunk.

– Egyetértek.

– Iszunk a nap közepén és eléggé berúgunk. És jól érezzük magunkat, azt hiszem.

– Beszélgetünk tovább, vagy egész délután kijelentéseket teszel?

Felnevettem.

– Ahogy korábban mondtam, Eddie: egyértelműség. Így kerülöm el a bajt.

– Oké. Hát, én csak eszem egy kis chipset és iszom a sörömet. Szólj, ha végeztél!

Kinyitotta a zacskót, és továbbadta.

Kedvelem – gondoltam.

Mióta megérkeztünk ebbe a titkos kertbe, Eddie-vel végimentünk a gyermekkorunk emlékein, és több száz átfedést találtunk a történetünkben. Ugyanazokon a dombokon sétáltunk, ugyanazokba az izzasztó szórakozóhelyekre jártunk, ugyanott ültünk a parton, néztük a naplementét és számoltuk a régi Stroudwater-csatorna nádasa felett táncoló szitakötőket.

Mindezt csak néhány év választotta el egymástól. Elképzeltem, hogy tizenhat éves énem találkozik a tizennyolc éves Eddie-vel, és azon tűnődtem, vajon kedvelt volna-e akkor. Eltűnődtem, hogy most vajon kedvel-e.

Korábban meséltem neki a nonprofit szervezetemről. Nagyon tetszett neki és feltett egy csomó kérdést. Azonnal megértette a különbséget a mi bohócdoktoraink és az átlagos neveltetők között, akik gyermekkorházakba látogatnak. És azt is, hogy azért ezzel foglalkozom, mert nem tudtam nem ezzel foglalkozni, nem számított, hányszor csökkentették a forrásainkat, és hányszor bánnak úgy az embereinkkel, mint sima partibohócokkal.

– Hűha! – mondta, miután megmutattam neki egy videót, amiben két bohócdoktorunk egy olyan gyerekkel foglalkozott, aki rettegett attól, hogy beviszik a műtőbe. Egész meghatódott. – Ez hihetetlen. Én... Jó neked, Sarah.

Mutatott nekem képeket a bútorokról és szekrényekről, amiket egy műhelyben készített a Siccaridge-erdő szélén. Ez volt a munkája: emberek megbízták, hogy gyönyörű holmikat készítsen az otthonukba fából: konyhabútorokat, szekrényeket, asztalokat, székeket. Imádta a fát. Imádta a bútorokat. Imádta a faviasz illatát és a horonyba feszülő lamellázó keksz roppanó hangját. Így feladta, hogy arra kényszerítse magát, hogy valami jövedelmezőbbel foglalkozzon.

Mutatott nekem egy képet egy öreg kunyhóról: kicsi volt, kőből, nyeregtetővel. Egy erdei tisztáson állt, ami tökéletesen illett volna Hans Christian Andersen egyik meséjébe.

– A műhelyem. Egyben az otthonom is. Élő remete vagyok; egy erdei kunyhóban lakom.

– Klassz! *Mindig* is találkozni akartam egy remetével. Hetek óta én voltam az első ember, akihez szóltál?

– Igen! – Aztán: – Nem – tette hozzá gyorsan. A tekintetében megláttam valamit, amit nem értettem. – Igazából nem vagyok remete. Vannak barátaim, családom, mozgalmas életem.

Egy kis idő után elmosolyodott:

– Ezt mondanom sem kellett, igaz?

Eltüntette a kunyhó képét a telefonjáról, épp amikor megcsörrent. Ez alkalommal kikapcsolta, bár nem látszott idegesnek.

– Szóval, ez a munkám. Szeretem. Bár voltak évek, amikor szinte egy vasat sem kerestem. Azok nem voltak túl mókásak. – Aprócska pók mászott fel a karján, figyelte, majd finoman félretolta, amikor megpróbált bejutni a pólója ujján. – Néhány évvel ezelőtt még az is megfordult a fejemben, hogy rendes munkát szerzek, valamit, ahol biztos a fizetés. De képtelen lennék kilenctől ötig dolgozni. Én... Hát, azt hiszem, küszködnék. Talán meg is halnék. Valami rossz történne; nem élném túl.

Ezen elgondolkodtam.

– Engem eléggé bosszant, amikor az emberek ilyeneket mondanak – közöltem végül. – Szerintem csak kevesen döntenének úgy, hogy kilenctől ötig ülnek egy irodában. De ne feledd, a legtöbb embernek nincs választása. Igen különleges a helyzeted, hogy egy műhelyben asztaloskodhatsz Cotswolds vidékén.

– Igaz – felelte Eddie. – Persze tudom, mire célzol, de nem biztos, hogy egyetérték. Állítom, hogy mindenkinek mindenben van választása. Valamilyen szinten.

Néztem őt.

– Hogy mit csinál, mit érez, mit mond. Valahogy az az előítélet alakult ki, hogy nincs választásunk. Semmiben. Sem a munkában, sem a kapcsolatokban, sem a boldogságban. Semmit sem irányíthatunk. – Visszahessegette a kicsi pókot a fűbe. – Elkésérítő tud lenni, ha azt nézzük, hogy mindenki a problémái miatt panaszkodik és sosem a megoldásról akar beszélni. Azt hiszik, mások, önmaguk vagy a világ áldozatai. – Az apró hajszálrepedés visszatért a hangjába.

Egy kis szünet után mosolyogva fordult felém.

– Úgy beszélek, mint egy seggfej.

– Kicsit.

– Nem akartam érzéketlennek tűnni. Csak úgy értettem...

– Semmi gond! Tudom, hogy értetted. És érdekes meglátás.

– Talán. De nagyon rosszul fejeztem ki magam. Sajnálom. Én csak... – Elhallgatott. – Az anyám nagyon lehangol mostanában. Persze szeretem őt, de néha eltűnődöm, *akar-e* egyáltalán boldog lenni. És aztán szörnyen érzem magam, mert tudom, hogy az egész csak kémia, és persze, hogy boldog akar lenni.

Megvakarta a lábszárát.

– És napok óta te vagy az első, akivel beszélek, és nem sajnálja magát. Elragadtattam magam. Bocsánat! Köszönöm. Befejeztem.

Nevettem, ő hátradőlt, hagyta, hogy az egyik térde oldalra bukjon, és a lábamon landoljon.

– Veled jobban érzem magam, mint Lucyval, a báránnyal éreztem volna. Köszönöm, Sarah Mackey. Köszönöm, hogy feláldoztad a csütörtök délutánodat, hogy velem iszogass.

A mellkasomat eltöltötték az öröm vastag hullámai. És én hagytam, mert jó érzés volt boldognak lenni.

Eddie kiment a mosdóba, én pedig nem sokkal később letöröltem Jenni alkalmazását a telefonomról. Újrakezdés ide vagy oda, nem éreztem jól magam férfi társaságában – igazából senki társaságában – ilyen jól már nagyon régóta.

– Van valami ebben a völgyben, nem igaz? – kérdezte Eddie később. Már ő sem volt komor. A vendéglős délutánra bezárt, de azt mondta addig maradunk a kertben, amíg csak akarunk.

– Az ördög kemencéje? – indítványoztam az arcomat legyezgetve. – Ahhoz képest, hogy Dél-Kaliforniában élek, eszméletlenül melegem van. Hol van a Csendes-óceán, amikor szükség van rá? Vagy egy medence. Vagy minimum egy légkondi.

Eddie nevetett, és felém billentette a fejét.

– Van medencéd?

– Dehogyan! Egy jótékonyági szervezetet vezetek.

– Biztosra veszem, hogy néhány alapítványvezető fizet magának annyit, hogy fusson medencére.

– Hát, én biztosan nem. Még saját lakásom sincs.

Eddie felnézett a forró égboltra.

– Igen, itt van az ördög kemencéje – mondta elgondolkodva. – De van még valami más is, igaz? Valami régi és titkos. Ez a kis völgy számomra mindig is olyan volt, mint egy hátsó zseb. Egy hely, ahol mindenféle történetet és emléket rejtenek. Akár a régi jegyvégeket.

Arra gondoltam, hogy teljesen egyetértek. Meg sem tudom számolni, hány jegyvétet dugtam el ennek a völgynek

a mélyén. És nem számít, hány évet éltem innen távol, itt voltak, valahányszor visszatértem. A húgom visszhangja az apró Frome folyó minden kanyarulatánál; dalfoszlányok az öreg bükkfák között, a keze a kezemben. A tó tükörsima felszíne, pont, mint azon a napon, amikor hazafelé tartottunk a kórházból. Minden itt maradt. Nem láttam, de az agyamból sosem törlődött ki.

Órákig feküdtünk ott, beszélgettünk, egy porcikája mindig hozzám ért. A szívem lüktetett, akár a forró fém.

Valami történni fog. Valami máris történt. Mind a ketten tudtuk.

Egyszer csak megérkezett Frank, a gazda, hogy megnézzze a birkáját, és megjavítsa a kerítését. Kaptunk tőle kólát és saját készítésű cheddar sajtot.

– Jövök neked eggyel – mondta Eddie-re kacsintva, mint-ha én nem látnám.

Megittuk a kólát, és megettük majdnem az összes sajtot. Eltöprengtem, hogy vajon Reuben új barátnője – aki állítólag egy dzsúsz bárba vitte őt randizni – ivott-e valaha több pohár cidert, kidőlt-e egy pub kertjében egy idegennel, hogy aztán kólát és cheddart majszoljon. Rájöttem, hogy fikarcnyit sem érdekel.

Úgy éreztem, otthon vagyok. Nemcsak Eddie-vel, de itt, ebben a völgyben, ahol felnőttem. Fiatalkorom óta először úgy éreztem, hogy ott vagyok, ahová tartozom.